

ΟΛΥΜΠΟΣ

№
339

Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ

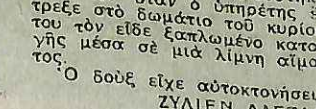
53

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Εἰς θάνατον

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

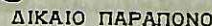
Ἰλλιγγιώδεις ἀριθμοὶ

πρέπει να είναι οι θαλάσσιες
 νου πολέμους. Ἀλλά τους αστρονομι-
 κούς αριθμούς, στους οποίους θα φθά-
 σουν, θα τους μάθωμε μόνον όταν θα
 τελειώση.

ΔΙΑΛΥΣΗ

Ποῦ τὰ κοπάνισε ὁ Παναγιωτάκης ἡ-
ταν ἄγνωστο. Μία φορά ἦταν ἐπάνω
στοὺς μεγάλους ἐνθουσιασμούς του καί

— Με τὸ νὰ μὴ μπορῶ νὰ τῆς γράψω ποῦ ἀκριβῶς ὑπηρετῶ, εἶνε τὸ τέταρτο πουλλόφερ ποῦ μοῦ στέλνει!

Ἡ Κρήτη ἐλεύθερη

τὸ «λαμπρὸ πολιτικόν» τοὺς οἱ Ναζὶ τοὺς ἀποδείξαν.
ἀν καὶ θάπρεπε στὴν Κ ρ ῆ τ η νὰ φανοῦν... δια-
(-κριτικὸί!)

Καλοκαιρινά θάσανα

Χωρίς τσιγάρα...
Τι καύμοι και πόσες λύπες,
κάθε πίκρα μας μενάλη κάθε μας κοιμή λαχτάρα

Χωρίς τσιγάρα...

για τὸν τόσο ἀπλό τὸ λόγο πῶς δὲν βρίσκουνε τοι-
 (γὰρ!)
 Σκοῦρα βλέπουμε τὰ πάντα,

κι' ούτε πιά, παιδιά, μπορούμε — όπως τότε, το σα-
(ράντα —

Ε ΤΟΝ... ΝΤΟΥΤΣΕ ΚΑΙ

Υπαλληλικά πλούτη (κέφι!...)

‘Υπαλληλικά πλούτη

“ὦ! χαρὰ τῶν ὑπαλλήλων! Κινδυνεύουν νὰ κρε-
(πάρουν
ἐπειδὴ σὲ λίγες μέρες μὲ χαμόγελο στὰ χεῖλη

ς ΜΕΡΕΣ ΜΕ ΧΑΜΟΓΕΛΟ Ο
ΛΟΙ, ΓΕΝΙΚΩΣ, ΘΑ ΠΑΡΟΥΝ

Κι' ἀσφαλῶς θὰ ξεφαντώσουν,

θα πιστεύουν πως ζουνε στα παλιά ωραία χρόνια και ολοκληρω, βεβαίως, τὸ ἐπίδομα θὰ δώσουν γιὰ νὰ βάλουνε καινούργια στὰ παπούτσια τους κορ-

100

Τὰ μαγιώ του 1945
Τὰ μοντέρνα μπανιερά - εἶνε τόσο πολυμυρὰ
- πρότυπα καὶ ποῦναι - ὁμοειδή -

ποῦμε, θράσους κι'

ὥστε ὠχρῶ μπροστά τους καὶ τὸ φύλλο τῆς συκῆς (οἰκῆς-
τὰ κυττάρια εὐσταθίου)

δέν μπορείς την έκπληξή σου τη δικαία να τη
 (κρύφης)
 μα μπορείς να βεβαιώσεις ότι αυτός είναι ο δρόμος.

αὐτὸς περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ κόσμου· ὅτι φέτος ὡρὶ
αὐτὸς περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ κόσμου· ὅτι φέτος ὡρὶ

Συνηθισμένα τὰ βουνά...

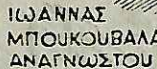
Ἔστω κι' ἂν ἡ ζέση σφίξη κι' ἂν τὸ σύμπαν θ
(φουντώσῃ)
τὸ ἐδήλωσε ἡ Οὐλέν μ' ὕψος μᾶλλον σοβαρὸ

πως δὲν πρόκειται νὰ δώσῃ
περισσότερο νερό!

Με νεράκι τόσο λίγο ποιος μπορεί να βολεψή;
Αλλά όπως και η πείνα μας έγινε συνήθεια...

.....
καί η δίψα - που θα πάρ; - θα συνθησισθ' αυτή!...
ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
.....

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

40v

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο Χίτλερ

και οι γυναίκες

... τους ("Αντί"), που τους βοηθούσε πρό-
 θυμα να κάνουν την τύχη τους, να κατα-
 λάβουν μεγάλα αξιώματα και να αποκτή-
 σουν τεράστιες περιουσίες.

βάρμους τους, ως ότου έπι τέλους έμειναν
καλά όλη τη διατάξι του γερμανικού πο-
λεμικού και μπόρεσαν νά κάμουν τη δου-
λειά τους μια φορά!

Μια λύσις

Ο ΦΑΚΟΣ

— "Ὁχι... Ναι...
"Ἐπειτα στερῶσε τὴ φωνή της καὶ εἶπε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια...

... 10000 λεπτότης περίπου.

Λεβέντου και πνεύμα
Λεία τους μία χαρά!

ΜΕΓΑΛΕΙΟΥ ΚΑΙ ΔΟΞΗΣ

Η έπική σύγκρουσις ΤΟΥ ΔΣΤΙΓΚΣ

Η κατάκτησις της 'Αγγλίας ήταν πάντα το όνειρο του φιλόδοξου και άλαστονικού δούκα της Νορμανδίας Γουλιέλμου του Νόβου, υιού του Ροβέρτου του Διαδόλου. Το τελευταίο ταξίδι, που είχε κάνει στη χώρα αυτή, τον είχε πείσει πως το σχέδιό του δεν ήταν άπραγματοποιήσιμο. Αν κατάρθαινε να εξασφαλίσει μερικούς ισχυρούς συμμάχους ανάμεσα στους κατόικους των βρετανικών νήσων. Αν αυτό δεν μπορούσε να γίνει, τότε θα έπρεπε να βρει μια καλή πρόσφαση, για να στηρίξει την πίστι και να προκαλέσει τον ενθουσιασμό στις τάξεις εκείνων που θα τον ακολουθούσαν στη μεγάλη επιχείρησή του.

Εκείνη την εποχή, ήλθε να τον επισκεφθεί στην αούλη της Νορμανδίας ο Χάραλντ, υιός του κόμητος του Κέντ Γωδούνου, που ήταν πανίγυρος στην 'Αγγλία. Ο Γουλιέλμος τον δέχθηκε με μεγάλες τιμές και, μία μέρα, που είχαν βγει έφιπποι σε περίπλοτο, του είπε:

— Όταν ο βασιλιάς Έδουαρδος κι' εγώ ήμασταν παιδιά και ζούσαμε σαν αδελφία, μου είχαν υποσχεθεί πως αν γινόταν βασιλιάς της 'Αγγλίας, θα με έριξε διάδοχο του. Ο Έδουαρδος έλασε, όμως, την υπόσχεσή του. Χάραλντ, αν με βοηθήσει να επιτύχω το σκοπό μου, θα σε κάμω τον ισχυρότερο και τον πλουσιότερο άνθρωπο της 'Αγγλίας. Δόσε μου την υπόσχεσή σου πως θα μου παραδώσεις τον πύργο του Ντουόρ.

Ο Χάραλντ απάντησε άοριστα. — Για να σου είνε χρήσιμη η υπόσχεσή μου, είνε, πρέπει, πρώτα, να έλθεις στην 'Αγγλία. Δεν τολμούσε να αρνηθή κατηγορηματικά, γιατί, σ' ένα νεύμα του Γουλιέλμου, οι ιππότες που τους συνάδευαν είχαν περικυλώσει τον Χάραλντ, σαν να ήταν αχμάλωτος τους. Ο δούκας είχε κάνει ένα βήμα προς τα πλάγια.

— Αγαπώ μου Χάραλντ, φώναξε, ενώ σηπαυόνιζε το αλόγο του. Είμαι πολύ ευχαριστημένος γιατί μου έδωκες την υπόσχεσή σου. Οι ιππότες μου θα σε οδηγήσουν στο Μπαγιέ, όπου θα σε περιμένω.

Επείτα έφυγε καλπάζοντας.

Όταν έφθασαν στο Μπαγιέ, ο Χάραλντ βρέθηκε έκπληκτος έμπρός σ' όλη τη δοικική σύ-εγγένεια που τον προσκάλεσε με μεγάλη να σε δυο μικρά κόκκαλα να όρκισθη επά-ορψε την υπόσχεσή του. Ο Χάραλντ σκέφθηκε πως ένας όρκος πά-μα πολύ σοβαρό και πως θα μπορούσε να τον έδωκε τον όρκο.

— Άλλά, εφάνηκε, ο Γουλιέλμος τράβηξε το τρομακτικό και, τότε, ο Χάραλντ είδεν εν-κιώτιο γέλιο με όσα βρισκόταν ένα μεγάλο

Ο δούκας γέλασε, για την πονηρία του, να συγκρατήση την δίκαση όργη του. Πως θα κάμει πάνω στα όσα τώαν όρίων; Αίγο καιρό μετά την επιστροφή του στην ζωνιά του διάδοχο του. Αμέως, ο Γουλιέλ-μαλντ απάντησε πως είχαν εξαναγκασθή να δια-οη αυτό τον όρκο παρά τη θέλησή του και ότι ήρθεσε ακόμην πως το στέμμα του δεν ήταν δική του ιδιοκτησία, αλλά ήλθε στο λασό του και ότι αυτός δεν είχε κανένα δικαίωμα να το διαθέτη όπως θα του άρεσε.

Ο Γουλιέλμος τον αποκάλεσε τότε έπιρκο και κατάφυσε στην παπική αούλη, ζητώντας την άδεια να τιμαυρή τον Χάραλντ. Ο πάπας που ήταν δυσαρσεστήμενος εναντίον των 'Αγ-γλων, γιατί δεν πλήρωναν τακτικά το δηνά-ριο του 'Αγίου Πέτρου και, που, από τ' άλλο μέρος, συμπάθουσε τους Νορμανδούς, έστειλε αμέως στο δούκα την εύλογια του και μαζί μ' αυτήν μια παπική σημαία και ένα άδαιμαν-τοστόλι στο δακτύλιό, που περιείχε μια τρίχα από τα μαλλιά του 'Αγίου Πέτρου.

Ο φιλόδοξος δούκας της Νορμανδίας δεν είχε κατορθώσει να εξασφαλίσει συμμάχους στην 'Αγγλία, όπως υπολόγιζε. Άλλά είχε βρει μια θαυμασία πρόσφαση για να δικαιολογήση την επιχείρησή του. Ο άγνωνος που ήταν πια ιερός, αφού γινόταν με τις εύχες της έκκλη-σίας και κάτω από τη σημαία της.

Χωρίς να χάση καιρό, έστειλε λοιπόν κήρυ-κες σ' όλη τη Γαλλία και τις γειτονικές χώ-ρες, αναγγέλλοντας πως είχε κηρύξει τον πό-λεμο εναντίον της 'Αγγλίας και προσκαλών-τας στο στρατόπέδό του όλους εκείνους που θα ήθελαν να λάβουν μέρος σ' αυτόν.

Περισσότεροι από έξηνα χιλιάδες πολεμι-στές συγκεντρώθηκαν, σε λίγο, στο μικρό όρ-μο του Σαιν Βαλερύ, όπου ήταν ο ναύσταθ-μος και το στρατηγείο του Γουλιέλμου. Ο δού-κας έδινε άφρονες υποσχέσεις σε όλους και μοίραζε τιμάρια, σαν να είχε κατακτήσει κιό-λας την 'Αγγλία.

— Άλλά, ο άνεμος ήταν ενάντιος και η θάλασ-σοταράχη που έπικρατούσε σ' όλη τη Μάγνη δεν επέτρεπε την αναχώρησή.

Ο Γουλιέλμος πήγαινε κάθε πρωί στην εκ-κλησία του μικρού χωριού για να προσευχηθή κι' έμενε ώρες ολόκληρες γονατιστός μπρο-στά στην εικόνα του αγίου. Όταν έφτανε, κύτταζε με αγωνία το σιδερένιο κόκκορα, που ήταν στην κορυφή του καμπαναρίου και που χρησίμευε για άνεμοδείκτης, γιατί είχε την κρυφή ελπίδα πως η προσευχή του θα μπορού-σε να κάμει εύνοϊκό τον καιρό. Το πρόσωπό του σκυθρώπαζε τότε, γιατί ο κόκκορας ήταν πάντα γυρισμένος προς το νότο, πράγμα που σήμαινε ότι εξακολουθούσε να φυσάη βόρειος άνεμος.

Η απραξία αυτή είχε κλονίσει την πειθαρ-χία, του στρατεύματος, που δεν ήταν, άλλωσ-τε, πολύ μεγάλη. Και σαν να μην έφτανε αύ-το, έξασπασε, εφάνηκε, μια έπιδημία, που είχε πολλά θύματα.

Ο Γουλιέλμος είχε διατάξει να θάδουν κρυ-φά τους νεκρούς, αλλά το αποτέλεσμα ήταν αντίθετο από εκείνο που φανταζόταν. Γιατί αύ-τη η μυστικότητα έκανε να κυκλοφορούν στο στρατεύμα οι πιο περιέργες φήμες κι' ήταν πολλοί εκείνοι που υποτίθεται πως ο θεός δεν ενούσθησε στην επιχείρησή του και πως θα ήταν προτιμότερο να παραιτηθούν απ' αυτή.

Ο δούκας άποφάσισε τότε να καταρύνη σ' ένα τελευταίο μέσον για να συγκρατήση τους στρατιώτες του: Διάταξε να φέρουν με μεγα-λή πομπή στο στρατόπέδο τον κιώτιό με τα όσα των αγίων. Και το θαύμα έγινε την ίδια στιγμή. Ο άνεμος άλλαξε εφάνηκε, τα μαύρα σύννεφα που σκέπαζαν τον ουρανό διαλύθηκαν και ο ήλιος πρόβαλε σ' όλη τη λάμψη του.

— Ήταν το πρωί της 27 Σεπτεμβρίου του 1066. Έξηνα χιλιάδες Άγγλοι, που παρα-ληρούσαν από χαρά και ενθουσιασμό, έτρεξαν να επιβιβασθούν στα πλοία, που άνοιχθηκαν αμέως στο πέλαγος, σπρωχνόμενα από εύνοϊ-κό άνεμο.

Η αποδίδασις έγινε στο Πεβενσέυ, κοντά στο Σούσεξ.

Οι Νορμανδοί προχώρησαν ως το 'Αστιγς, έφτασαν εκεί ένα λοχόρο προγεφυρώμα και άρχισαν να λεηλατούν συστηματικά τη χώρα.

Ο βασιλιάς Χάραλντ έχοντας 12 χιλ. πο-λεμιστάς όχυρώθηκε καλά κι' όταν άρχισε η σύγκρουσις οι Νορμανδοί, παρά τις όρμητικες έντεκα έπιθέσεις των, κατεκόπησαν.

Τότε ο Γουλιέλμος παρέσυρε με τέχνασμα τους 'Αγγλους έξω από όχυρώματων του όπου άρχισε σκληρός άγών.

Ο βασιλιάς Χάραλντ πολεμούσε σαν λιον-τάρι κι' έτρεχε δεξιά κι' αριστερά, για να έν-θαυρήν και να έμψυχώση τους στρατιώτες του. Σε μια στιγμή, ο Νορμανδός ιππότης Ραυμόν τον άναγνώρισε και, σπρινουίζοντας το αλόγο του, όρμησε κατεπάνω του.

— Άλλά, εφάνηκε, ένας νεαρός 'Αγγλος που τον έλεγαν Γκένουιν, χώθηκε κάτω από το αλόγο του Νορμανδού, κάθισε κάτω από το όχοις περά ως περά την κοιλιά του ζώου. Το αλόγο σωριάστηκε αμέως, λυώνοντας κά-τω από το βάρος του τον ήρωικό Γκένουιν. Τω, κι' ενώ προσπαθούσε ν' άνασκηώθη, ο τσεκούρι του Χάραλντ το άσχεσε κι' αυτός κά-τω.

Η μάχη εξακολούθησε ως το βράδυ με την ίδια όρμη κι' απ' τα δύο μέρη.

Πάσι στον Χάραλντ, πολεμούσε μια μικρή όμοια από δεκατρείς άνδράτους με ράσα και μονακτηριοπού της Μάγνης και οι δώδεκα μο-ναχοί του.

— Άδελφοί μου, ρώτησε σε μια στιγμή ο ήγούμενος, θέλει κανείς από σάς να ζήση έ-πειτα από τη σημερινή ήμερα; — Όχι, απάντησαν όλοι με μια φωνή.

— Επείτα, έκαμαν ένα σύντομο προσευχή, ρίχθηκαν στη μέση του όχθρικού στρατεύσου. Ο ήγούμενος χίνα πληρώθηκε σε μια στιγ-μή στην κοιλιά κι' αναγκάστηκε να γονατίση, χωρίς να πάμν να μάχεται. Οι άλλοι δώδεκα

συσπειρώθηκαν τότε γύρω του και σκοτώθηκαν ως τον τελευταίο.

Πιο πέρα, ο 'Αγγλος 'Αλντροδαν είχε σκο-τώσει δεκαπέντε Νορμανδούς τον ένα έπειτα από τον άλλον και είχε στήσει τα πτώματά τους σαν πρόχομα γύρω του.

Οι Νορμανδοί όρμυσαν σαν λυσσασμένοι εναντίον του, αλλά η ίδια τύχη περίμενε όλους όσους πλησίαζαν. Στο τέλος, ο Μόρτιμερ φώ-ναξε τους ιππότες του και σαράντα όλογα πέ-ρασαν πάνω από τον δυστυχισμένο 'Αλντρο-δαν που το σώμα του έγινε ένας πολτός. — Άλλά, όλοι αυτοί οι ήρωισμοί δεν χρησίμευ-σαν σε τίποτε. Οι τάξεις των 'Αγγλων γινόν-ταν όλοένα και πιο άραιές και, κάτω το σού-ρουπο, οι Νορμανδοί είχαν άπομείνει κυριοί τοί πεδίου της μάχης.

Ο βασιλιάς Χάραλντ βρισκόταν άνάμεσα στους σωρούς των σκοτωμένων. Το σώμα του είχε τόσο παραμορφωθεί από τις πληγές, που κανείς δεν μπορούσε να άναγνώριση. Και μόνο σαν ήλθε η όμορφη 'Εοίθ, με το λαϊμό του κύκνου, κατάρωσε ν' άνακαλύψη από ένα μυστικό σημάδι που το ήφερε μόνο αυτή, το νεκρό έραστή της.

Ο Γουλιέλμος, νικητής πιά, προχώρησε προς το Λονδίνο, που το κατέλαβε σε λίγο και πρό-φθηκε εκεί βασιλιάς της 'Αγγλίας.

— Άλλά, η αντίστασις των 'Αγγλων κράτησε άρκετά χρόνια ακόμα και η ιστορία της έπο-χής αυτής είνε γεμάτη από έπικές συγκρούσεις μεταξύ νικητών και ήττημένων, ως τη στιγμή που οι δυο λαοί συγχωνεύθηκαν σε έναν, για να άποτελέσουν το πανίσχυρο και κραταιό βα-σιλείο της 'Αγγλίας.

— ΆΙ! Έσείς το Γκρέ-ται είσαστε μόλτο κα-κό άνθρωπο και κα-κό σύμμαχο. Έντ'ω και λίγο μέρες, το μπλέφα τζορνάτου έντ'ωσε το τελέγκρα-φο και το ράντιο το γκράντε μαντάτο του άναγκών, έγκώ, έντουσιόσιμο πα-λύ και είπα να πάμ κι' έγκώ στο φέ-στα να το γκιόρτασω. Εφορέσιμο ντουνούκου, το μεγάλω μου ουνιόρφομα (το στολή που λέτε σεϊς στο Γκρέ-ταϊα) έδωλα και το σαράντα πέντε πα-ράσιμο που έχω πάρει σε όλο το γκουέρρα, εφορέσιμο και το καπελλί-νο ντι άλινι με το κοκορόφτερο και έκανα σορτίτο στο όρφο ντι άτενε, έμψηκα στο πόπολο και άρχισα το φω-νές και το ζήτωκραυγασίμο.

— Βίβα λ'! 'Ιγγλιτέροι! Βίβα λ'! Άμε-ρικά! Βίβα λα Ρουσία! Βίβα λα βι-τορία! Βίβα λ'! 'Ιταλία βιτοριόζα.

Στο μόνιμο με περικυλώσιμο πολ-λοι 'Αθηναίοι και με ρωτίσιμο:

— Τι είσαι σ'υ; — 'Ιταλιάνο! Σύμμαχο!

— Μα εσύ δεν έμψηκες στην 'Ελλά-δα με τους Γερμανούς;

— Εμψηκαμε με το Γερμανό, αλλά όταν το Γερμανό έπηρε το κάτω βόλ-τα, έμεις το 'Ιταλιάνο έμψηκαμε κόν-τρα. Και γίνιμε συνεμπόλεμο. Τώρα είμαστε βιτοριόζο κι' έμεις κι' έχου-εϊκάσιμα στο έορτάσιμο. Το νίκη με ντίκσιμα μας. Και στο φινάλε, αν έ-εϊνε ντ'ιταλιάνοι δεν είμαστε σύμμαχο μεϊς το τζερμάνιο, το τζερμάνιο θα με το τζερμάνιο, το τζερμάνιο έν-κράταγε ακόμα το πόλεμο. Έμεις έν-τάσασμε το νίκη! Βίβα λ'! 'Ιταλία βιτο-ριόζο!

Το άθηναίο γκελάσανε πολύ. — Επει-τα με άνεβάσιμο από χέρια και με με-με άνεβάσιμο στο όντος Στοδίου, στο φερανέ βόλτα και στο πιάσας Συμ-πιάσας ντι όμόνοια και στο πιάσας Συμ-πιάσας. Πόπολο μιλλιούνια πίσω μου, τάγματος. Πόπολο μιλλιούνια πίσω μου, τάγματος. Πόπολο μιλλιούνια πίσω μου, τάγματος. Πόπολο μιλλιούνια πίσω μου, τάγματος.

— Βίβα τζεβάννι!

— Άλλά στο φινάλε, όταν έζήτησα πα-ρουσιόσιμο από τζενεράλο Σκόμυ για συνηρηκάσιμα, άρχισε ένα καρπα-ζία τεσσάρη, που άνκόρα με πονεί το κεφάλι μου.

Το κοκορόφτερο μεδίσισιμο, το πα-ράσιμο σκορπίσιμο και το πάβερο. Τζο-βάννι ρεζιλίσισιμο! Άτιμο Γκρέται!... Τι να σας κάνω που το Ντούτσε μού-ρο! Άλλωστε θα τα λέγαμε. Όμως έγκώ θα το φωνάζω πάντα ότι το 'Ιτα-λία έντ'ωσε το νίκη και άς μαζεύω καρ-παζία. Συνειδισιμόσιμο είμαι!

ΤΖΟΒΑΝΝΙ

ΕΝΑ προγνωστικό

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο Κύριος: Ευκατάστατος νοι-κοκύρης. Έχει κυριευθή τελευ-ταία από ένα τρομερό πάθος: λα-τρεύει τις ιπποδρομίες. Η Κυρία: Συμβία του, στίβαρά σωστός 'Ηρακλής.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στο σαλόνάκι του σπιτιού του ζεύγους.)

Κύριος (μπαίνοντας χαρούμε-νος): Άγαπ' μου, έχω δυο ευχά-ριστα νέα να σου άναγγείλω.

Κυρία (που ένδιαφέρεται για την τιμή μερικόν μετοχών που κα-τάρωσε να γλυτώση απ' την ιππο-δρομιακή μανία του συζύγου της): Μήπως άνέθηκαν στο Χρηματι-στικό όι μετοχές μου;

Κύριος: Όχι, δεν πρόκειται γι' αυτό. Μου φαίνεται μάλιστα ότι αυτές έχασαν μερικές μονάδες. Δεν πειράζει όμως.

Κυρία: Τι είπες; Κύριος: Δεν υπάρχει λόγος να ένδιαφερώμεθα για τις μετοχές.

Ακουσε με λοιπόν. Συνάντησα στο όρφο Μποφαγιώ.

Κυρία: Έκείνον τον μαγκλαρά που έχει θείο φαρμακοποιό;

Κύριος: Άκριβώς. Λοιπόν ο Μποφαγιώ είχε την ευγένεια να μάς προσκαλέση σήμερα για να μάς κάμνι το τραπέζι. Δεν είνε πρώτης τάξεως είδησις;

Κυρία: Άν είνε και η άλλη σαν κι' αυτή.

Κύριος: Η άλλη είνε σπου-δαία. Θα μάς εξασφαλίση τα γερα-τιά μας. Θα γίνιμε πλούσιοι, άγά-πη μου.

Κυρία (με δυσπιστία): Για ν' άκούσωμε...

Κύριος: Ο καλός Μποφαγιώ είνε ένας έξαιρετος φίλος. Είνε νουνός της άραβωνιστικής του άδελφού του Ντυπόν, του περιφύ-μου...

Κυρία (με χαρά): Τραπεζίτου;

Κύριος (επηρεσμένο): Όχι, του διασίου τζόκευ των ιπποδρο-μιών!

Κυρία (ζυνίζοντας τα μου-τρα): Σπουδαία τα λάχανα!

Κύριος (κάνοντας πως δεν ά-κουσε): Λοιπόν ο Ντυπόν είπε του άδελφού του και ο άδελφός του στην άραβωνιστική του ή όποια με τη σειρά της το είπε στο νουνό της, τον Μποφαγιώ, πως ή ('Σαραν-ταποδαρούσα) το γνωστό άλογο, θάρρη πρώτη στο σπερινό Μεγάλο Έπασθλο.

Κυρία: Άνδρεί! Κανείς δεν μπορεί να ζέρη παιό άλογο θα κε-ρίσει στις κούρσες! Δεν έχω καμιά εμπιστοσύνη στα προγνωστικά και πρό πάντων όταν προέρχονται από μούτρα σαν το Μποφαγιώ.

Κύριος: Κι' όμως ο Μποφαγιώ θα ποντάρη στη ('Σαρανταποδαρού-σα) πολλά λεφτά: Ένα όλόκληρο πεντοχιλίριο!

ΜΕ 10 ΛΕΞΕΙΣ

... Σ' όλον τον κόσμο υπά-ρουν περί τα 20 έκατομμύρια τυφλών.

... Στο Λονδίνο, τα πρώτα λεωφορεία κυκλοφόρησαν στις 4 'Ιουλίου 1829.

... Τα βιβλία με το άνάγλυ-φο κείμενο τα κατάλληλα για τους τυφλούς τα άνακάλυψε ο Γάλλος λουδοβικός Μπράγι.

... Η γερμανική δικαιοσύνη χρησιμοποίησε άλλοτε και τον ύπνωτισμό κατά τις άνακρίσεις.

... Ο προηγούμενος παγκό-σιμος πόλεμος έστόχισε στη Γερμανία 1.537.000 άναπήρους περιπου.

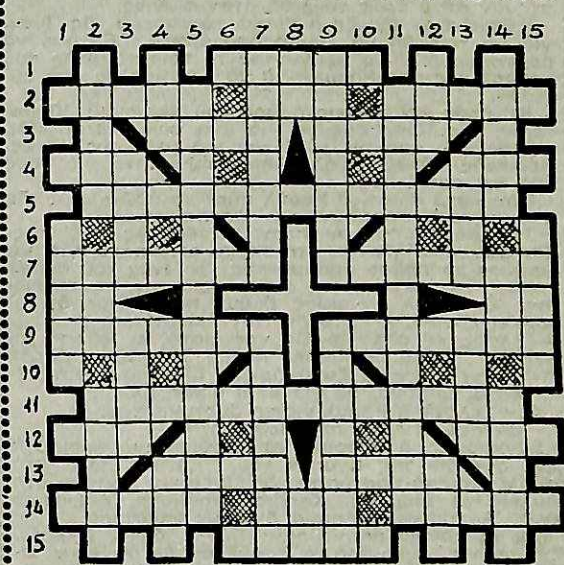
... Είς 1.500.000 άνήρχοντο οι Γάλλοι άνάηροι του ίδιου πόλεμου.

... Άκολουθούν η 'Αγγλία με 1.170.000 άναπήρους και η Ρω-σία με 800.000.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 17

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Προξενεί χαρά, εύφροσύνη, ήδονή.
- 2) Εποχή.—Θα τα βρπτε σε μια εφημερίδα.—Επίρρομη: άλλοτε.
- 3) Ο Χίτλερ φανταζόταν πως ποτέ δεν θα την γνώριζε ή Γερμανία, έζπσε όμως για να βεβαιωθή περί του αντίθετου.—Καθήκοντα.
- 4) Δεν είνε μαγειρευμένα.—Τροπικό και έρω-τηματικό επίρρομη.
- 5) Το στέλνουμε στους γνωστούς μας προκειμέ-νου να τελέσωμε τους γάμους μας.
- 7) Όμόσπονδος δημοκρατία του άλλοτε γερμα-νικού κράτους.—Μόνο ο πρωθυπουργός της Πορτο-γαλίας έδωσε... στο θάνατο του Χίτλερ.

- 8) Έτσι άρχίζει συνήθως μια άπαγόρευσις.—Υ-πάρχει, έχει ζωή.
- 9) Θεά των αρχαίων Έλλήνων.—Τέτοια ήσαν όλα τα σπία των Άθηνών πρό της διαδόσεως του μπετόν.
- 11) Βδελυγμία, άηδία.
- 12) Αυτή την άπάντησιν δώσαμε και στις δυο με-γάλες δυνάμεις που θέλησαν να μάς υποδουλώ-σουν.—Σημεία της όριφθητικής.
- 13) Συνοικία των Άθηνών.—Λιμνάζοντα ύδατα.
- 14) Έσωτερικό γνώρισμα, χαρακτήρ.—Σύνδεσμος.—Οικοδόμημα έφωτισμένο με έγκαταστάσεις για την διατήρησι σιτηρών και την φορτοεκφόρτωσιν αυτών.
- 15) Τα ρωσικά έδάφη καλύπτουν το μεγαλύτερο μέρος της...

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Σουλτάνος ιδρυτής του όθωμανικού κράτους.
- 2) Μα το προσφέρουν ο κινηματογράφος και το θέατρο.—Απαράιτητος στη ζωή μας.—Βάρος.
- 3) Ο άνώτατος άρχων.—Παγνίδι.
- 4) Υπόκωφος όρβουρος.—Κίνσιος ύγρου.
- 5) Χρησιμοποείται προς μέτρηση μικρής ποσό-τητας ύγρου.
- 7) Αφορισμός, άποβολή από την έκκλησιαστική κοινωνία.—Πομπώδες ύφος.
- 8) Νότα μουσικής.—Ερωτηματική άντανυμία (ουδέτ).
- 9) Μετέχει ένόκλη, συρράξεις.—Μόρφωσις.
- 11) Δοκιμή, προσπάθεια προς επίτευξιν ένός σκοπού.
- 12) Η κατάληψις αυτών άπότησε τις σκληρότερες μάχες του παρόντος πολέμου.—Συνεταιριστικός όρκος.
- 13) Μέρος του σώματος μας.—Δεν παρουσιάζει καμιά άνωμاليا στην επιφάνεια του.
- 14) Φιλόσοφος, ιδρυτής της Στωϊκής Σχολής.—Άνθος.—Νοή το Αίθαιον.
- 15) Η υπέρα του Περασέως, τον όποιο συνέλαβε εκ του Διός.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 16ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΣΟΦΙΑ — ΟΥΓΑΣ. 2) ΠΡΟ. 3) ΚΟΚΤΕ'ΙΛ—ΡΟΛ-ΛΙΝΑ. 4) ΑΝΩ. 5) ΠΑΛΟΜΑ — ΣΙΤΑΡΙ. 6) ΑΘΑΝΕΙΑ. 7) ΣΤΑΡ — ΜΑΔΩ. 8) ΑΛΛΑ — ΜΑΧΗ. 9) ΙΣΦΕ — ΝΗΕΙ. 10) ΠΙΤΥΡΟΝ. 11) ΠΛΕΥΡΑ — ΝΙΚΑΙΑ. 12) ΣΑΝ. 13) ΣΥΝΟΙΚΩ — ΑΥΡΗΛΙΑ. 14) ΟΛΟ. 15) ΑΓΝΟΣ—ΣΑΝΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΚΗΠΟΣ — ΙΠΠΟΣ. 2) ΤΑΣ. 3) ΣΙΚΕΛΙΑ — Ω-ΚΕΑΝΙΑ. 4) ΡΑΣ. 5) ΟΛΕΤΜΑ — ΠΡΟΤΟΝ. 6) ΑΔΕ-ΛΕΙΑ. 7) ΑΠΛΑ — ΣΦΟΣ. 8) ΝΑΝΑ — ΑΥΡΑ. 9) ΟΟ-ΡΩ — ΝΑΟΣ. 10) ΣΚΑΓΟΝ. 11) ΓΑΛΛΙΑ — ΝΙΤΡΟΝ. 12) ΜΗΝ. 13) ΣΤΙΒΑΡΑ — ΗΡΑΚΛΗΣ. 14) ΔΙΣ. 15) ΑΔΙΚΩ — ΙΣΑΛΙΑ.

ZAN ΜΠΟΝΩ

12ον "Εγινε σωπὴ γιὰ λίγα δευτερόλεπτα. Ἐπειτα ὁ ἀνακριτὴς ρώτησε πάλι:

— Καὶ ἀπὸ ποιά πόρτα μπήκε ὁ δολοφόνος;

— Ἀπὸ αὐτὴν ἐδῶ, πού βρῆκατε στὴν αὐλή.

— Ἀσφαλῶς θὰ ἤξερε ὅτι βρισκόμαστε μέσα.

— Δὲν ἔχω ἀπάντηση.

— Καὶ μάλιστα σὰς εἶπε, σὰς ζήτησε μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐγένεια τὰ κλειδιά τοῦ χρηματοκιβωτίου;

— Ὁ Ντιντὲ ἔνοιωσε ὅτι πνίγονταν. Ἐνῶς δυνάτος πόνος τοῦ δάγκανε τὴν καρδιά, ἕνα μεγάλο βάρος τοῦ πῆζε τὸ στήθος.

— Γιατί με εἰρωνεύεσθε, κύριε; τραύλισε.

— Θὰ πάψω νὰ τὸ κάνω ὅταν μοῦ πῆτε τὴν ἀλήθεια.

— Δυστυχῶς, βλέπω ὅτι ἔχετε μιὰ προκατάληψη, πού σὰς κάνει νὰ τ' ἀμφισβητῆτε ὅλα. Καὶ ὅμως σὰς ὀρκίζομαι ὅτι σὰς λέω τὴν καθαρὴ ἀλήθεια. Κι ἐρωτᾶτε πῶς προμηθεύτηκε ὁ λωποδύτης τὰ κλειδιά. Εἶνε ἀπόλυτο; Ἡταν ἀνοιχτὸ τὸ χρηματοκιβώτιο. Πρὶν λίγη ὥρα τὸ εἶχα ἀνοίξει γιὰ νὰ δειξῶ στὸν κ. Σαμπρὺ τὸ περιεχόμενό του καὶ δὲν τὸ ἐξαγκύκλιεσα. Ἡταν ἀνώφελη αὐτὴ ἡ προφύλαξι ἀφού βρισκόμουν ἐδῶ.

— Ὁ λωποδύτης ὅμως ἀγνοοῦσε αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια.

— Ἀσφαλῶς, ὅταν μπήκε.

— Ἐπομένως δὲν ἦρθε μὲ τὴν πρόθεσι νὰ κλέψῃ;

— Ἐτοί πιστεύω;

— Τότε τί ζητοῦσε;

— Ὁ Ντιντὲ πέρασε τὸ χερί του ἐπάνω στὸ μέτωπό του πού ἐκαίγε. Ἐνοίωσε τὰ μὲνιγγια του νὰ χτυποῦν δυνατὰ, ἔτοιμα νὰ σπᾶσουν.

— Λοιπὸν, τί ζητοῦσε ἐδῶ; ἐπανελάβε ὁ ἀνακριτὴς.

— Ἀκούστε τί συνέβη. Ἡ μήνη... Ἡρθε μὲ παρακλητικὸ ὄρος, ὅχι σὰν κλέφτης, καὶ μὴν ζήτησε μιὰ βοήθεια... νὰ τὸν συνδράμω...

— Ἀρνήθηκε, γιατί με ἀναγκάστηκε ὁ τρόπος πού εἰσεχώρησε ὡς τὸ γραφεῖο μου... Τότε αὐτὸς πρόσφερε τὸ ἀνοιχτὸ χρηματοκιβώτιο, εἶδε μέσα τὰ χρήματα, πῶς ἐπὶ τὰ ἄλλα μὴν μποροῦσε νὰ τὰ πάρῃ μ' εὐκολία. Κατάλαβα τὶς προθέσεις του καὶ ὄχι ὅπως ἀπαιτοῦσε τὴν ἐξουσίαν μου... Τὴν ἔβλεπα ὅσο ἀπαιτοῦσε τὴν ἐξουσίαν μου... Τὴν ἔβλεπα ὅσο ἀπαιτοῦσε τὴν ἐξουσίαν μου... Τὴν ἔβλεπα ὅσο ἀπαιτοῦσε τὴν ἐξουσίαν μου...

— Ὁ Ντιντὲ ἔνοιωσε ὅτι πνίγονταν. Ἐνῶς δυνάτος πόνος τοῦ δάγκανε τὴν καρδιά, ἕνα μεγάλο βάρος τοῦ πῆζε τὸ στήθος.

— Γιατί με εἰρωνεύεσθε, κύριε; τραύλισε.

— Θὰ πάψω νὰ τὸ κάνω ὅταν μοῦ πῆτε τὴν ἀλήθεια.

— Δυστυχῶς, βλέπω ὅτι ἔχετε μιὰ προκατάληψη, πού σὰς κάνει νὰ τ' ἀμφισβητῆτε ὅλα. Καὶ ὅμως σὰς ὀρκίζομαι ὅτι σὰς λέω τὴν καθαρὴ ἀλήθεια. Κι ἐρωτᾶτε πῶς προμηθεύτηκε ὁ λωποδύτης τὰ κλειδιά. Εἶνε ἀπόλυτο; Ἡταν ἀνοιχτὸ τὸ χρηματοκιβώτιο. Πρὶν λίγη ὥρα τὸ εἶχα ἀνοίξει γιὰ νὰ δειξῶ στὸν κ. Σαμπρὺ τὸ περιεχόμενό του καὶ δὲν τὸ ἐξαγκύκλιεσα. Ἡταν ἀνώφελη αὐτὴ ἡ προφύλαξι ἀφού βρισκόμουν ἐδῶ.

— Ὁ λωποδύτης ὅμως ἀγνοοῦσε αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια.

— Ἀσφαλῶς, ὅταν μπήκε.

— Ἐπομένως δὲν ἦρθε μὲ τὴν πρόθεσι νὰ κλέψῃ;

— Ἐτοί πιστεύω;

— Τότε τί ζητοῦσε;

— Ὁ Ντιντὲ πέρασε τὸ χερί του ἐπάνω στὸ μέτωπό του πού ἐκαίγε. Ἐνοίωσε τὰ μὲνιγγια του νὰ χτυποῦν δυνατὰ, ἔτοιμα νὰ σπᾶσουν.

— Λοιπὸν, τί ζητοῦσε ἐδῶ; ἐπανελάβε ὁ ἀνακριτὴς.

— Ἀκούστε τί συνέβη. Ἡ μήνη... Ἡρθε μὲ παρακλητικὸ ὄρος, ὅχι σὰν κλέφτης, καὶ μὴν ζήτησε μιὰ βοήθεια... νὰ τὸν συνδράμω...

— Ἀρνήθηκε, γιατί με ἀναγκάστηκε ὁ τρόπος πού εἰσεχώρησε ὡς τὸ γραφεῖο μου... Τότε αὐτὸς πρόσφερε τὸ ἀνοιχτὸ χρηματοκιβώτιο, εἶδε μέσα τὰ χρήματα, πῶς ἐπὶ τὰ ἄλλα μὴν μποροῦσε νὰ τὰ πάρῃ μ' εὐκολία. Κατάλαβα τὶς προθέσεις του καὶ ὄχι ὅπως ἀπαιτοῦσε τὴν ἐξουσίαν μου... Τὴν ἔβλεπα ὅσο ἀπαιτοῦσε τὴν ἐξουσίαν μου... Τὴν ἔβλεπα ὅσο ἀπαιτοῦσε τὴν ἐξουσίαν μου...

— Ὁ Ντιντὲ ἔνοιωσε ὅτι πνίγονταν. Ἐνῶς δυνάτος πόνος τοῦ δάγκανε τὴν καρδιά, ἕνα μεγάλο βάρος τοῦ πῆζε τὸ στήθος.

— Γιατί με εἰρωνεύεσθε, κύριε; τραύλισε.

— Θὰ πάψω νὰ τὸ κάνω ὅταν μοῦ πῆτε τὴν ἀλήθεια.

— Δυστυχῶς, βλέπω ὅτι ἔχετε μιὰ προκατάληψη, πού σὰς κάνει νὰ τ' ἀμφισβητῆτε ὅλα. Καὶ ὅμως σὰς ὀρκίζομαι ὅτι σὰς λέω τὴν καθαρὴ ἀλήθεια. Κι ἐρωτᾶτε πῶς προμηθεύτηκε ὁ λωποδύτης τὰ κλειδιά. Εἶνε ἀπόλυτο; Ἡταν ἀνοιχτὸ τὸ χρηματοκιβώτιο. Πρὶν λίγη ὥρα τὸ εἶχα ἀνοίξει γιὰ νὰ δειξῶ στὸν κ. Σαμπρὺ τὸ περιεχόμενό του καὶ δὲν τὸ ἐξαγκύκλιεσα. Ἡταν ἀνώφελη αὐτὴ ἡ προφύλαξι ἀφού βρισκόμουν ἐδῶ.

— Ὁ λωποδύτης ὅμως ἀγνοοῦσε αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια.

— Ἀσφαλῶς, ὅταν μπήκε.

— Ἐπομένως δὲν ἦρθε μὲ τὴν πρόθεσι νὰ κλέψῃ;

— Ἐτοί πιστεύω;

— Τότε τί ζητοῦσε;

— Ὁ Ντιντὲ πέρασε τὸ χερί του ἐπάνω στὸ μέτωπό του πού ἐκαίγε. Ἐνοίωσε τὰ μὲνιγγια του νὰ χτυποῦν δυνατὰ, ἔτοιμα νὰ σπᾶσουν.

— Λοιπὸν, τί ζητοῦσε ἐδῶ; ἐπανελάβε ὁ ἀνακριτὴς.

— Ἀκούστε τί συνέβη. Ἡ μήνη... Ἡρθε μὲ παρακλητικὸ ὄρος, ὅχι σὰν κλέφτης, καὶ μὴν ζήτησε μιὰ βοήθεια... νὰ τὸν συνδράμω...

— Ἀρνήθηκε, γιατί με ἀναγκάστηκε ὁ τρόπος πού εἰσεχώρησε ὡς τὸ γραφεῖο μου... Τότε αὐτὸς πρόσφερε τὸ ἀνοιχτὸ χρηματοκιβώτιο, εἶδε μέσα τὰ χρήματα, πῶς ἐπὶ τὰ ἄλλα μὴν μποροῦσε νὰ τὰ πάρῃ μ' εὐκολία. Κατάλαβα τὶς προθέσεις του καὶ ὄχι ὅπως ἀπαιτοῦσε τὴν ἐξουσίαν μου... Τὴν ἔβλεπα ὅσο ἀπαιτοῦσε τὴν ἐξουσίαν μου... Τὴν ἔβλεπα ὅσο ἀπαιτοῦσε τὴν ἐξουσίαν μου...

— Ὁ Ντιντὲ ἔνοιωσε ὅτι πνίγονταν. Ἐνῶς δυνάτος πόνος τοῦ δάγκανε τὴν καρδιά, ἕνα μεγάλο βάρος τοῦ πῆζε τὸ στήθος.

— Γιατί με εἰρωνεύεσθε, κύριε; τραύλισε.

— Θὰ πάψω νὰ τὸ κάνω ὅταν μοῦ πῆτε τὴν ἀλήθεια.

— Δυστυχῶς, βλέπω ὅτι ἔχετε μιὰ προκατάληψη, πού σὰς κάνει νὰ τ' ἀμφισβητῆτε ὅλα. Καὶ ὅμως σὰς ὀρκίζομαι ὅτι σὰς λέω τὴν καθαρὴ ἀλήθεια. Κι ἐρωτᾶτε πῶς προμηθεύτηκε ὁ λωποδύτης τὰ κλειδιά. Εἶνε ἀπόλυτο; Ἡταν ἀνοιχτὸ τὸ χρηματοκιβώτιο. Πρὶν λίγη ὥρα τὸ εἶχα ἀνοίξει γιὰ νὰ δειξῶ στὸν κ. Σαμπρὺ τὸ περιεχόμενό του καὶ δὲν τὸ ἐξαγκύκλιεσα. Ἡταν ἀνώφελη αὐτὴ ἡ προφύλαξι ἀφού βρισκόμουν ἐδῶ.

— Ὁ λωποδύτης ὅμως ἀγνοοῦσε αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια.

— Ἀσφαλῶς, ὅταν μπήκε.

— Ἐπομένως δὲν ἦρθε μὲ τὴν πρόθεσι νὰ κλέψῃ;

— Ἐτοί πιστεύω;

— Τότε τί ζητοῦσε;

— Ὁ Ντιντὲ πέρασε τὸ χερί του ἐπάνω στὸ μέτωπό του πού ἐκαίγε. Ἐνοίωσε τὰ μὲνιγγια του νὰ χτυποῦν δυνατὰ, ἔτοιμα νὰ σπᾶσουν.

— Λοιπὸν, τί ζητοῦσε ἐδῶ; ἐπανελάβε ὁ ἀνακριτὴς.

— Ἀκούστε τί συνέβη. Ἡ μήνη... Ἡρθε μὲ παρακλητικὸ ὄρος, ὅχι σὰν κλέφτης, καὶ μὴν ζήτησε μιὰ βοήθεια... νὰ τὸν συνδράμω...

— Ἀρνήθηκε, γιατί με ἀναγκάστηκε ὁ τρόπος πού εἰσεχώρησε ὡς τὸ γραφεῖο μου... Τότε αὐτὸς πρόσφερε τὸ ἀνοιχτὸ χρηματοκιβώτιο, εἶδε μέσα τὰ χρήματα, πῶς ἐπὶ τὰ ἄλλα μὴν μποροῦσε νὰ τὰ πάρῃ μ' εὐκολία. Κατάλαβα τὶς προθέσεις του καὶ ὄχι ὅπως ἀπαιτοῦσε τὴν ἐξουσίαν μου... Τὴν ἔβλεπα ὅσο ἀπαιτοῦσε τὴν ἐξουσίαν μου... Τὴν ἔβλεπα ὅσο ἀπαιτοῦσε τὴν ἐξουσίαν μου...

— Ὁ Ντιντὲ ἔνοιωσε ὅτι πνίγονταν. Ἐνῶς δυνάτος πόνος τοῦ δάγκανε τὴν καρδιά, ἕνα μεγάλο βάρος τοῦ πῆζε τὸ στήθος.

— Γιατί με εἰρωνεύεσθε, κύριε; τραύλισε.

— Θὰ πάψω νὰ τὸ κάνω ὅταν μοῦ πῆτε τὴν ἀλήθεια.

— Δυστυχῶς, βλέπω ὅτι ἔχετε μιὰ προκατάληψη, πού σὰς κάνει νὰ τ' ἀμφισβητῆτε ὅλα. Καὶ ὅμως σὰς ὀρκίζομαι ὅτι σὰς λέω τὴν καθαρὴ ἀλήθεια. Κι ἐρωτᾶτε πῶς προμηθεύτηκε ὁ λωποδύτης τὰ κλειδιά. Εἶνε ἀπόλυτο; Ἡταν ἀνοιχτὸ τὸ χρηματοκιβώτιο. Πρὶν λίγη ὥρα τὸ εἶχα ἀνοίξει γιὰ νὰ δειξῶ στὸν κ. Σαμπρὺ τὸ περιεχόμενό του καὶ δὲν τὸ ἐξαγκύκλιεσα. Ἡταν ἀνώφελη αὐτὴ ἡ προφύλαξι ἀφού βρισκόμουν ἐδῶ.

— Ὁ λωποδύτης ὅμως ἀγνοοῦσε αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια.

— Ἀσφαλῶς, ὅταν μπήκε.

— Ἐπομένως δὲν ἦρθε μὲ τὴν πρόθεσι νὰ κλέψῃ;

— Ἐτοί πιστεύω;

— Τότε τί ζητοῦσε;

— Ὁ Ντιντὲ πέρασε τὸ χερί του ἐπάνω στὸ μέτωπό του πού ἐκαίγε. Ἐνοίωσε τὰ μὲνιγγια του νὰ χτυποῦν δυνατὰ, ἔτοιμα νὰ σπᾶσουν.

— Λοιπὸν, τί ζητοῦσε ἐδῶ; ἐπανελάβε ὁ ἀνακριτὴς.

νὰ ζητήσετε τὴ βοήθειά τους, νὰ κυνηγήσετε τὸ δολοφόνου, νὰ εἰσδοκιμάσετε τὴν ἀστυνομία. Σηκώθηκαν καὶ φύγατε σὺν νὰ μὴν εἶνε συμπεριφορὰ καὶ γυρίσατε πῶς ὕστερα ἀπὸ τρεῖς τέσσερες ὥρες... Πού πήγατε στὸ μεταξὺ; Τὶ κάνατε;

— Σὰς ἐπαναλαμβάνω: ἦμουν σὺν τρελλός, δὲν λειτουργοῦσε τὸ μυαλό μου, δὲν μποροῦσα ν' ἀρθρῶσω λέξι. Βγήκα σὺν χαμένος ἀπ' τὸ ἐργαστάσιο, τράβηξα στοὺς ἀγρούς, περιπλανήθηκα χωρὶς σκοπὸ... Ὑστερα, ἀποκαμμένος ἀπ' τὴν ἀγωνία ἔπεσα στὸ ἔδαφος ἀναίσθητος σχεδόν. Ἐμείνα πολὺ ὥρα στὴν κατάστασι αὐτή. Ὑστερα, σιγὰ-σιγὰ τὸ λογικὸ ὄργισε νὰ μοῦ ἐπανέλθῃ. Τότε σκέφθηκα ἔσας... σκέφθηκα ὅτι θὰ σὰς εἶχαν εἰσδοκιμάσει... Τότε, ὅτι ἐκείνις ὅτι θὰ με χρειαζόσαστε μοῦσως δυνάμει νὰ φτάσω ὡς ἐδῶ, νὰ τεθῶ στὴ διάθεσί σας.

— Ὁ ἀνακριτὴς σήκωσε τοὺς ὤμους.

— Πάλι ἡ ἱστορία σας μοῖ φαίνεται πολὺ ἀπίθανη, εἶπε. Ὑπερασπίστε τὸν ἑαυτὸ σας κατὰ ἕνα ἀξιοδύνητο τρόπο.

— Ὁ Ντιντὲ ὁπισθοχώρησε ἐκπληκτός.

— Νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτὸ μου; Ἀλλὰ δὲν ἔχω καμμία ἀνάγκη νὰ τὸ κάνω αὐτό γιατί δὲν εἶμαι κατηγορούμενος, ὑποβέβη!

Κι' ἐπειδὴ ὁ ἀνακριτὴς δὲν ἀπαντοῦσε συνέχισε:

— Ὡ, πῆτε μου, κύριε, ὅτι δὲν κάνατε γιὰ μένα τὴν τρομερὴ αὐτὴ πρόθεσι... Καταλαβαίνω... Θέλετε νὰ με τρομοκρατήσετε γιὰ νὰ μ' ἀναγκάσετε νὰ ὁμολογήσω. Δὲν θὰ σὰς πῶ ὅμως τίποτε περισσότερο γιατί ἀπλυστάτα δὲν ἔχω τίποτε περισσότερο.

— Ἀργὰ, ὁ ἀνακριτὴς πλησίασε τὸν Ντιντὲ καὶ κάρφωσε στὰ μάτια του τὸ διαπεραστικὸ βλέμμα του.

— Ὁ Ντιντὲ ἔκανε ἀσυναίσθητα ἕνα βήμα πρὸς τὰ πίσω.

— Τὶ θέλετε, κύριε, ἀπὸ μένα; τραύλισε. Γιατί με τυραννᾶτε ἐτοί;

Τὸ χερί τοῦ ἀνακριτοῦ βαρὺ ἔπεσε πᾶνω στὸν ὅμο του. Καὶ ἡ διαπεραστικὴ φωνὴ του ἀκούστηκε συγγνὴ, σκληρὴ:

— Φοβόσθε, τρέμετε, εἰσθε ὁ δολοφόνος, ὁμολογήστε τὸ, λοιπὸν.

Κάτω ἀπὸ τὴν τρομερὴ αὐτὴ κατηγορία ὁ Ντιντὲ ἔνοιωσε νὰ λυγίσῃ ὅλο τὸ θάρρος του. Τὸ χερί τοῦ ἀνακριτοῦ, βαρὺ σὺν ὅμο του, τοῦ φαίνονταν ἀνυπόφορα βαρὺ, τὸν συνέβληθε.

— Ἀπότομα, ἀποτραβήχτηκε καὶ μὲ μιὰ κίνησι διαμαρτυρίας, φώναξε:

— Ἐγὼ δολοφόνος; Μὰ εἶνε μιὰ καθαρὴ ἀνοησία! Μιὰ τρομερὴ πλάνη...

Μιὰ καταθλιπτικὴ σιωπὴ ἀκολούθησε. Κανεὶς δὲν ἀπάντησε στὴν διαμαρτυρία του. Ὑστερα, ὁ ἀνακριτὴς συνέχισε σὺν νὰ μονολογοῦσε:

— Ὅλα μαρτυροῦν ἐναντίον σας. Ἡ ἐνοχὴ σας εἶνε ἀδολφάνη. Ἀρκοῦν τὰ ψεύδη πού μὰς ἀραβιάσανε.

— Μὲ κατηγορεῖτε χωρὶς νὰ μπορῆτε καὶ ν' ἀποδείξετε τὴν ἐνοχίαν μου, συνέχισε ὁ Ντιντὲ. Πῆτε μου ὅμως, ποῖο λόγο εἶχα νὰ σκοτώσω τὸν κ. Σαμπρὺ; Ὑπολόγιζε ὅτι ἀφού ἀνακαλύψατε, ὅπως ἰσχυρίζεσθε, τὸν δολοφόνου, δὲ ἔχετε ἀνακαλύψει καὶ τὴν αἰτία πού τὸν ἐσπρώξε στὸ ἐγκλημα.

— Ἀκριβῶς. Τὴν ἔχουμε ἀνακαλύψει.

— Ὁ Ντιντὲ τινάχθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Θέε μου! Τὶ μποροῦσα ἀκούμι νὰ φαντασθῇτε;... Εἶμαι φτωχός, εἶνε ἀλήθεια, δὲν πιστεύω ὅμως νὰ με κατηγορήτε, γιὰ κλέφτη! Πάντως, ἡ κλοπὴ εἶνε τὸ ἐλάχιστο πού φονοῦ, αὐτὸ σὰς τὸ ὀρκίζομαι, περὶ αὐτοῦ δὲν ἔχετε καὶ σεις καμμία ἀμφιβολία...

— Ἐγὼ αἰσέρος...

— Πῶς;

— Ναι, δὲν πιστεύω ὅτι ἐλαττήριον τὸ φόνου ὑπῆρξε ἡ κλοπὴ.

— Ἀλλὰ, τί;

— Ὁ κ. Σαμπρὺ σὰς ἐνοχλοῦσε μὲ τὴν παρουσία του. Ἡταν ἐμπόδιο στὴν πραγματοποίησιν τῶν πρὶν ὡραίων ὁνείρων σας. Σὰς ἐφάρξε τὸν δρόμο.

— Ψέμμα! Τρομερὸ ψέμμα! φώναξε ὁ Ντιντὲ.

— Γιατί δὲν μὰς ἀναφέρατε τὴν ὥρα τις σχέσεις σας μὲ τὴν θεία Κολέτ καὶ τὴν πρό- ὁ ἀνακριτὴς.

— Γιατί αὐτὸ δὲν ἔχει καμμία σχέσι μὲ τὴν ὑπόθεσί μας.

— Ὡ, εἰπὲ λέτε; Καὶ αὐτὸ τὸ γράμμα σας, ἔχει; Προσέβαλε βέβαια γι' αὐτὴν πού ἀγαπᾷ. Σαμπρὺ ἀντιτίθεται στὸ γάμο μας... Ὁ Ντιντὲ εἶπε ἀποκατάλυτον ὅτι δὲν εἶχε ἀνένδοτος, ἀλλὰ ἀνένδοτος, δὲν ἔχω πῶς τὴ δύναμι νὰ μοῦ φαίνεται. Τὶ λέτε σεις;

— Λέω ἀπλυστάτα ὅτι κάνατε πολὺ ἀκροβατικὴς ὑποθέσεις.

— Δὲν εἶμαι τόσο ἀφελὴς ὅσο φαντάζεσθε, γιὰ πού ἐξευλισθῆκα σήμερα μεταξὺ σας καὶ τοῦ κ. Σαμπρὺ, σὺν νὰ βρισκόμουν παρὼν. Σήμερα τὴς θείας Κολέτ, ἐπῆρα τὴν αἰτήσι σας στὸ βετο τῆσι καί... ἀποφασίστατε ὅτι ἀποφασίστατε... Ἀπατάσθε γιὰ μίαν ἀκόμη φορὰ.

— Ἀληδῶς; Τοῦ μιλῆσατε καὶ σὰς εἶπε τὸ ἀνά;

— Δὲν μοῦ εἶπε τὸ «ναί» ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀπέριψε τὴν πρόστασι μου.

— Ἀ, ὥστε τὸν εἶδατε σήμερα. Καὶ εἶχατε μιὰ συζήτησι μαζί του... Μιὰ ζωερὴ ἀσφαλῶς συζήτησι...

— Τοῦ ἔκανα μιὰ ἀπλὴ παράκλησι.

— Δὲν ἔβλεπε τόσο ἀπλὴ, ὅπως μαντεύω. Θὰ παραφερβήκατε σεις, θὰ παραφερβήκατε καὶ ὁ κ. Σαμπρὺ καὶ ἐπάνω στὴν παραφορά σας, βλῆ- ποντας ὅτι κινδύνευε γιὰ πάντα ἡ εὐτυχία σας, ἐπάνω στὴν ἀπελπισία καὶ τὴν ἀγανάκτησί σας, ἀρπάξατε τὸ κομμάτι αὐτὸ τὸ σίδερο πού βρέθηκε μπροστά σας καὶ σηκώσατε τὸ χερί νὰ χτυπήσετε.

— Ψέμμα! Ψέμμα!

— Ὁ κ. Σαμπρὺ θέλησε νὰ ἀμυνθῇ καὶ ὥρ- μπε πᾶνω σας, σὰς ἀρπάξε ἀπ' τὸ λαιμό...

— Δὲν εἶνε ἀλήθεια!

— Τὸν ἀπατήσατε ὅμως καὶ μὲ ἕνα χτύπημα κατακέφαλα τὸν ρίξατε κάτω νεκρό.

— Ὁχι, κάνατε λάθος. Ὁ ἀποδείξτε τὴν ἀ- θωότητά μου, ἔχετε ὅμως καὶ σεις κάθε ὑπο- χρέωσι ν' ἀποδείξετε τὴν ἐνοχίαν μου, ἀφού τὴν ὑποστηρίζετε.

— Μετὰ τὸ φόνου τοῦ Σαμπρὺ, συνέχισε ὁ ἀ- τάρχος ὁ δικαστὴς, σκεφθήκατε νὰ σωθῆτε. Καὶ τότε σκηνοθετήσατε τὴν κλοπὴ. Ἡταν τὸ προχειρότερο κ' ἐυκολότερο πρᾶγμα πού μπο- ροῦσατε νὰ κάμειτε.

— Ὑστερα, βγήκατε ἔξω γιὰ νὰ κρύψετε, νὰ ἐκκαθαρίσετε ἰσως τὰ λεφτὰ πού πήρατε ἀπ' τὸ χρηματοκιβώτιο προηγουμένως, περάσατε μπρὸς ἀπὸ τοὺς ἐργάτας, γιὰ νὰ κερδίσετε χρόνο. Καὶ ἐπιστρέψατε μετὰ 3-4 ὥρες προποιοῦμενος τὸν συγκινῶμενο, τὸν ἱ- σλαμένο, τὸν ἀδῶ... Ἀὐτὰ ὅμως εἶνε τόσο παύδαρῶν πού πρέπει νὰ καλεῖται μέχρι καὶ καὶ σεις ἀφελὴς γιὰ νὰ τὰ πιστέψῃ.

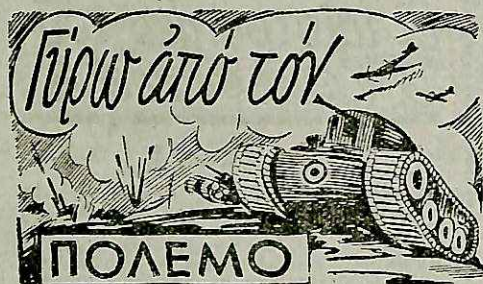
— Ὁ Ντιντὲ δὲν ἐπιχείρησε πᾶ νὰ ὑπερασπι- σθῇ. Πρὸς τί νὰ ἀπαντήσῃ; Εἶχε βαρεθῇ πᾶ νὰ ἀρνῆται, νὰ ἀρνῆται συνεχῶς. Ἦξερε καλὰ ὅτι μ' αὐτὸ δὲν θὰ κερδίει τίποτε, ἀφού δὲν μποροῦσε νὰ στρίψῃ τὴν ἀρνήσειν του σὲ καμ- μίαν ἀπόδειξι.

— Ἐνοίωθε τώρα τὸν ἑαυτὸ του χαμένο, ἀνε- πανόρθωτα χαμένο, νικημένο...

— Ἀκούε σὺν χαμένους τὰ λόγια τοῦ ἀνακρι- τοῦ, χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ πᾶ τὴν ἐνοχίαν τους καὶ εἶχε τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἦσαν ἀόρατα νήματα πού τὸν ἔλγαν σιγὰ-σιγὰ καὶ τὸν ἀκινητοῦ- σαν.

— Ἡ σκέψι του πετοῦσε πότε στὴν καλὴ κ. Λαδέρν, χάριν τῆς ὁποίας θυσιαζόταν, πότε στὴν ἀσπλημένη του Κολέτ πού δὲν θὰ τὴν ἐνόα- θλεπε πᾶ, καὶ ἡ καρδιά του σπάρανε ἀπὸ τὸν πόνο, μᾶτῶνε...

— Τὶ νὰ σὰς ἀπαντήσω, κ. ἀνακριτά, εἶπε σὲ λίγο ἀποφασιστικά, ὅταν σὰς βλεῖτω τόσο προ- κατεληγμένο ἐναντίον μου; Ὁχι, καὶ νὰ σὰς πῶ τὸ ἀμφισβητῆτε. Καὶ ὅμως, ἔχετε νομίζω ἱερὰ ὑποχρέωσι, ἔστω κα

Η οδύσσεια έννέα Αεροπορών

Ξεκίνησαμε ένα πρωί του Σεπτεμβρίου του 1944 για ανθυποβρυχιακή περιπολία. Ο καιρός ήταν ευνοϊκός: ελαφρύς άνεμος, χλιαρή θερμοκρασία και τόσα σύννεφα όσα χρειαζόντουσαν για να μας προστατεύσουν από επιβλαβείς εκτοξεύσεις κατοδικτικών πάνω απ' το Βισκάρκο κόλπο. Κατά τις 2, ο άνεμος δυνάμωσε κι η θάλασσα άγριωσε. Βλέπαμε τώρα να κυνηγιούνται στην επιφάνειά της άφροστεφανωμένα κύματα ως 10 μέτρα ψηλά. Στις 3,10', ενώ πετούσαμε σε ύψος 1.000 μέτρων, δεχθήκαμε την επίθεση δύο γερμανικών «Γιούγκερ». Ο κυβερνήτης μας έδωσε διαταγές με το μικρόφωνο, για να τους ξεφύγουμε. Ξαφνικά, τον είδα να πέφτει δίπλα μου, με το στήθος τρυπημένο από ένα βλήμα.

Με κτύπησαν! Μουρμούρισε, κι' έχασε τις αισθήσεις του. Θάλασσα να ειδοποιήσω τους πυροβολητές για το θάνατό του. Άλλα το πλεόω να δεν λειτουργούσε πια και σκέφτηκα με αγωνία τον κίνδυνο που μας απειλούσε. Τα γερμανικά καταδιωκτικά είχαν γίνει τώρα τέσσερα. Και, για κακή μας τύχη, δεν υπήρχε στον ούρανό κανένα σύννεφο για να κρυφτούμε. Οι σφαίρες και τα μυδράλλια έπεφταν γύρω μας σαν χαλάζι. Οι συντροφοί μου είχαν όλοι πληγωθεί, άλλους βαρύτερα κι' άλλους ελαφρότερα. Έγώ είχα δύο τραύματα στο χέρι και στο πόδι.

Το αεροπλάνο μας είχε καταντήσει σε κακά χαλιά. Έχουμε ωστόσο καταρρίψει κι' εμείς ένα «Γιούγκερ». Όταν είδα μία απ' τις μηχανές μας να παίρνει φωτιά, κατάλαβα ότι ήταν αδύνατον πια να κρατηθούμε στον αέρα. Κι' αποφάσισα μία άναγκαστική βουτιά στην άγριεμένη θάλασσα. Ειδοποίησα τους άλλους, για να είναι έτοιμοι.

Βρισκόμαστε σε ύψος 300 μέτρων, όταν άρχισα να πέφτω. Βουτήξαμε στο νερό με ταχύτητα 200 κόμβων. Και βουτιάσαμε άμεσως σε βάθος 8-10 μέτρων. Η οδυνηρότητα με το νερό ήταν τρομερή. Μας φάνηκε ότι είχαμε πέσει πάνω σ' ένα τοίχο από τούβλα, με ταχύτητα 150 χιλιομέτρων!... Το αεροπλάνο μας κομματιάστηκε.

Όταν βρέθηκαν, πληγωμένοι, καταμυλημένοι, στα σκοτεινά βάθη της θάλασσας, σκέφτηκα με αγωνία: «Έφτασε το τέλος μου!». Ήταν αδύνατον να βοηθήσουμε ο ένας τον άλλον, στην απειλητική κατάσταση που βρισκόμαστε. Ωστόσο το ένστικτο της αυτοσυντηρησίας μας έσπρωξε ν' ανυψώσουμε. Περάσαμε δύο φρικτά λεπτά της γούμης απ' τα συντρίμμια του αεροπλάνου κι' ν' ανέβουμε στην επιφάνεια... Όταν ξαναείδα το φως της ημέρας και μπορούσα να νιώσω τα σπλάχνα μου με άδρα, μου φάνηκε πως ξαναγύριζα απ' τον Άδη.

Ήμαστε 7 μόνο ζωντανοί—γιατί άλλος είχε πεθάνει στην ερμούσσια—. Κι' τον κέννα βάρκα, φουσκωμένη με αέρα, που προορκόταν, φούσκωνε με αέρα, πα! Τα άτομα και φουσκωμένα είχαν καταστραφεί κι' ήταν πια άχρηστα. Οι πληγές μας δεν μας επέτρεπαν να κολυμπάσουμε. Με πολλούς κόπους κι' αφάνταστες δυσκολίες καταφέραμε να σκαρφαλώσουμε και να στριμωχθούμε μέσα στη βαρκούλα, που κόρευσ πάνω στα μανιασμένα κύματα.

Πλοίαζε πια να βραδυόσει. Κάνανε μία επιθεώρηση των τροφίμων μας. Το αποτέλεσμα δεν ήταν διόλου ενθαρρυντικό: Είχαμε μόνο δύο μικρά δοχεία με νερό, μία κονσέρβα με πορτοκαλόζουμο, μία άλλη με λευονόζουμο και μερικές πλακίτσες σοκολάτα. Πόσο μπορούσαν ν' αρκέσουν για 7 άτομα!...

Αφού έδεμα τις πληγές μας με λουρίδες από πουκάμισο και μαντήλια, εγκατασταθήκαμε όσο καλλίτερα μπορούσαμε για

να περάσουμε τη νύχτα. Νιώσαμε τώρα τρομερή νευρική κατάσταση. Ήταν η φυσική αντίδραση, έπειτα απ' την έρφα της μάχης κι' απ' το γκρέμιση στη θάλασσα. Τη νύχτα, η θάλασσα ήσυχασε. Φυσούσε όμως ένας άνεμος που έκανε σαν ξυράφι. Οι πληγές μας πονούσαν άνοσηφορα. Είχαμε μούδιασει απ' την αναγκαστική ακινησία που μας επέβαλλε ο στενός χώρος. Αν κάποιος από μας έπεφτε στο νερό, πιστεύω ότι δεν θα κάναμε οι άλλοι καμμία προσπάθεια για να τον τραβήσουμε πάλι πάνω στη βάρκα.

Όλη την άλλη μέρα, ψάχνουμε με αγωνία τον ορίζοντα, για να διακρίνουμε ένα πλοίο ή αεροπλάνο. Το φαγητό μας ήταν μία πλακίτσα σοκολάτα και λίγο ζουμί λεμονιού. Προς το βράδυ, φάνηκε μακριά ένα αγγλικό αεροπλάνο. Αρχίσαμε όλοι να φωνάζουμε και να χειρονομούμε σαν τρελλοί. Άλλα το αεροπλάνο δεν μας είδε.

Κυλάει κι' η δεύτερη νύχτα, γεμάτη φρίκη. Δεν είχαμε να φάμε ή να πιούμε κάτι ζεστό, κι' ήμαστε τόσο παγωμένοι, ώστε είχαν παφεί ακόμα κι' οι πόνοι των πληγών μας. Υποφέραμε όμως πολύ απ' τα πόδια μας, που ήταν διαρκώς βρεγμένα απ' τη θάλασσα. Μέσα σ' αυτό το μαρτύριο, σκεπτόμουν επίσης πόσο θα πονούσαν οι δικόι μου, που θα είχαν ειδοποιηθεί πια και θα με θεωρούσαν χαμένο... Η άλλη μέρα πέρασε, χωρίς ν' αλλάξει διόλου η κατάσταση μας. Φάγαμε σοκολάτα κι' ήπιαμε το πορτοκαλόζουμο. Νύχτωσε και πάλι. Είχε ξεσπάσει καινούργια τρικυμία. Όσοι από μας διατηρούσαν κάπως τις δυνάμεις τους, ανέλαβαν να φυλάζουν με βάρδιες, για να κρατούν την ισορροπία της βάρκας μ' ένα κουπί που είχαμε βρει μέσα σ' αυτήν. Για να κάνη κανείς αυτή τη δουλειά, έπρεπε να στέκεται όρθιος, και να τον δένουν ο ένας με τα χέρια και τα πόδια. Καταλαβαίνετε λοιπόν σε ποιά κατάσταση βρισκόταν, όταν έφτανε η ώρα ν' αλλάξει η βάρδια.

Το πρωί, είδαμε ότι είχαν αρχίσει να γαγγραινίζονται οι πληγές του Τζιμ και του Τζακ—δύο πυροβολητών—προσπαθώντας να τους ενθαρρύνουμε και τους δώσαμε ένα συμπληρωματικό κομμάτι σοκολάτας... Τα νεύρα μας είχαν κουραστεί σπ! Η τετάρτη νύχτα έμοιαζε με τις προηγούμενες. Ο άνεμος είχε γίνει ακόμα πιο κρύος, γιατί τραβούσαμε διαρκώς προς τα βόρεια. Ωστόσο αυτό μας ώφελευσε γιατί πλοίαζαμε έτσι τις γραμμές που ακολουθούσαν συνήθως τα αγγλικά πλοία.

Η τιμή και η ποιότης ΤΟΥ ΧΑΡΤΟΥ

Μία διευκρίνιση

Ο «Θησαυρός», όπως και όλα τα περιοδικά και οι ημερήσιες εφημερίδες, προμηθεύονται τον πρός έκτυπώσιν των αναγκαζούντων χαρτην από την ελευθέραν αγοράν. Ο χαρτης αυτός—έχωρίς παραγωγής—έλλειπει πρώτης ύλης κατασκευάζεται από διάφορα απορρίμματα, τελευταίως μάλιστα και από τα πληθωρικά χαρτονομίσματα της κατοχής. Διά τον λόγον αυτόν η ποιότης του είναι κακίστη.

Πάντως οι έγχωριες βιομηχανίες καταβάλλουν προσπάθειας προς βελτίωσιν της ποιότητος του χαρτου, του οποίου η τιμή έφθασεν αίσίως σήμερον (16ην τρέχοντος) ως και εις το προηγούμενον τεύχος εγγράψαμε—εις δραχμάς 400, έναντι των 6 δραχμών που έστοίχιζε προπολεμικώς.

Πρέπει ώσαύτως να σας καταστήσωμεν γνωστόν ότι εκ της ποσότητος του χαρτου την οποίαν παραχωρούν οι Σύμμαχοι εις την Έλληνικην Κυβέρνησιν, εις τον «Θησαυρόν» παρεχωρήθη από της απελευθερώσεως μέχρι σήμερον η ελαχίστη ποσότης των 1.000 κιλών έναντι των 1.900 των οποίων έχει ανάγκην εβδομαδιαίως ο «Θησαυρός».

Τη άλλο πρωί, ένας από μας έπεσε παρρηληρημα. Του δώσαμε μορφίνη. Έπειτα ο Τζακ κόλλησε απάνω του, προσπαθώντας να τον ξεσπών λίγο με το κορμί του. Έτσι μπόρεσε να τον κρατήσει στη ζωή, όλη εκείνη την ημέρα. Χειρότερος όμως η δική του κατάσταση, γιατί δεν είχε πώς ν' αναπληρώση τη θερμότητα που έχανε. Επ' τέλος, το άπνευμα της πέμπτης ημέρας, φάνηκε ένα αγγλικό αεροπλάνο («Σάντερλαντ»). Του κάναμε σινιάλα με τα χέρια μας και με μία πρόχειρη σημαία. Όταν το είδαμε ναρχεται προς το μέρος μας, η συγκίνησή μας έπνιξε. Δεν μπορούσαμε να προφέρουμε λέξη, απ' τη χαρά μας.

Μας πέταξαν αρκετές σοκολάτες και μερικά καουτσουκένια άσκια με νερό. Τραβήξαμε κουπί σαν τρελλοί, για να φτάσουμε κοντά τους, να τ' αρπάξουμε και ν' αδειάσουμε όλο το νερό, ως την τελευταία σταγόνα. Η δίψα δεν μας άφινε να σκεφθούμε ότι έπρεπε να κάνουμε οικονομία, για κάθε ενδεχόμενον.

Το «Σάντερλαντ» ξαναγύρισε στη βάση. Ίσως είχε τελειώσει η βενζίνη του. Αργότερα ήλθε ένα άλλο αεροπλάνο, τύπου «Καταλίν», κι' έφερε με φωτοβολίδες τη θάλασσα, για να διατηρήση την επαφή μαζί μας. Άλλα δεν είχαμε τίποτε, για να του κάνουμε σινιάλα. Κινδυνεύσαμε μάλιστα σοβαρά να καούμε από μία φωτοβολίδα, που έπεσε δίπλα μας.

Την άλλη μέρα, δεν έφάνηκε πια κανένα αεροπλάνο. Χάσαμε και πάλι τις ελπίδες μας... Το άπνευμα, προσπαθώντας να πιάσουμε κανένα ψάρι, για να το καταβροχθίσουμε ώμο. Χρησιμοποίησαμε κι' αγκιστρία λυγισμένες, φουρκέττες των μαλλιών, που τις είχαμε αγοράσει στο Γιβραλτάρ για τις γυναικείας μας. Για δόλωμα μεταχειρισθήκαμε αμερικανική μαστίχα στην άρχη, κι' έπειτα κομμάτια παξι. Παιδεύθηκαμε τρεις ώρες έτσι, δίχως αποτέλεσμα.

Σκεφθήκαμε κοτόπιν να σκοτώσουμε με το κουπί ένα απ' τους γλάρους που πετούσαν γύρω μας. Αυτοί όμως δεν έρχόντουσαν κοντά μας, όσο κι' αν τους προσκαλούσαμε με το δακτύλο, φωνάζοντας τους καϊδεωτικά: «Έλα!... Έλα, πουλάκι μου, που σ' αγαπά!...».

Τη νύχτα, η δίψα έκανε ένα από μας να πιη θάλασσιν νερό, όσο κι' αν προσπαθούσε να τον εμποδίσουμε... Πιστεύω ότι αυτό έπιτάχυνε το τέλος του. Κατά τα μεσάνυχτα, ξεψύχησε. Τον πετάξαμε στη θάλασσα. Ο Τζακ είχε μία προσευχή, κι' οι άλλοι την παρακολουθούσαμε με τα μάτια κλειστά και με δέμενα τα χέρια... Το πρωί, επανεληθήν η ίδια σκηνή, γι' άλλον ένα νεκρό... Οι δύο αυτές προσευχές ήταν οι ελπιρικότερες απ' όλες είχα ακούσει ποτέ, γιατί κάθε λέξη τους έδινε μέσα απ' τα βάθη της καρδιάς μας.

Σε λίγο, έφτασαν δύο «Σάντερλαντ» και μας πέταξαν μερικά πράγματα. Ήμαστε τόσο εξαντλημένοι, ώστε δεν μπορούσαμε να τα περιστρέψουμε όλα. Δεν βρήκαμε τη δύναμη ν' ανεβάσουμε στη βάρκα ένα μεγάλο κουτί με είδη πρώτων βοηθειών, που είχε πέσει με αλεξίπτωτο. Πήραμε μόνο το αλεξίπτωτο και το μεταχειρισθήκαμε για σκεπάσμα απ' τον αέρα... Τα μάτια μας έλειψαν, όταν βρήκαμε φωτοβολίδες μέσα σ' ένα δέμα. Θα μπορούσαμε έτσι να επικοινωνήσουμε τη νύχτα με τα αεροπλάνα.

Η βαλβίδα της βάρκας μας είχε αρχίσει να χάνη αέρα, και χρειαζόνταν να τη φουσκώνουμε με μία τρύπα κάθε ώρα, καταναλώνοντας έτσι τις υπόλοιπες δυνάμεις μας.

Την έβδομη νύχτα, πέταξαν από πάνω μας δύο—τρία «Καταλίν». Επικοινωνήσαμε μαζί τους με φωτοβολίδες.

Το πρωί, ένας απ' τους συντρόφους μας τρελλάθηκε. Θέλησε να δανγκάη το Μπίλλ στο λαιμό, για να του πιη το αίμα. Αφού πάλεψε μαζί μας επί μισή ώρα, έπεσε άναίσθητος στο βάθος της βάρκας. Είχαμε χάσει πια κάθε άνοιξη, κάθε θέληση ν' ανυψώσουμε... Μείναμε σύμφωνοι να φουσκώσουμε ακόμα μία φορά τη βάρκα, κι' έπειτα να την άφισουμε πια να βουτήξει, αν δεν μας είχαν περιμαζέψει εν τω μεταξύ.

Ευτυχώς, δέκα λεπτά αφού πήραμε την απελπισμένη αυτή απόφαση, φάνηκε στον ορίζοντα ένα αγγλικό βοηθητικό πλοίο. Δεν μπορούσαμε πια να φωνάξουμε, ούτε να κουνήσουμε... Μόνο τα μάτια μας δάκρυσαν από χαρά... Λίγο αργότερα, βρισκόμαστε σε ζεστά κρεβάτια και πίνουμε ένα καυτό καφέ, που μας φάνηκε μόλις χλωρό!...

Την ίδια μέρα, πέθαναν άλλοι δύο συντροφοί μας, έπειτα απ' τα δεινοπαθήματα που είχαν τραβήξει. Είχαμε φύγει 9 απ' το Γιβραλτάρ, και μείνανε ζωντανοί οι 3 μόνο.

Ρ. ΦΩΣ
πilotός της Ρ.Α.Φ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΑΡΜΣΤΡΟΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ένα πρωί βρίσκεται δολοφονημένος στο γραφείο του ο σοφός Γάλλος καθηγητής Τεραμόν. Διαβίεται ότι τον έδολοφονήσαν για να τον κλέψουν. Στην πραγματικότητα όμως ο Τεραμόν έδολοφονήθη από Γερμανούς κατασκοπούς οι οποίοι του έκλεισαν τα σχέδια της τελευταίας του πολεμικής έφευρέσεως. Ο Γάλλος αξιωματικός της αντίκατασκοπείας Ζάν Καρτιέ ανακαλύπτει ότι τη δολοφονία διέπραξε ο Γερμανός αρχικατασκοπος Χάρτμαν. Άλλα ο Χάρτμαν είχε συλλαβή προ καιρού και βρήκε νεκρός το πρωί της θανατικής του εκτέλεσεως στο κελιά του. Πώς είχε δυνατόν να σκαβή από τον τάφο σου ένας νεκρός και να διασπάσει μία δολοφονία; Ο Καρτιέ το ίδιο βράδυ τρέχει στο νεκροταφείο. Άνοιγουν τον τάφο του Χάρτμαν και βρίζεται το φέρετρό του αδειανό. Ο Καρτιέ κι' ο συνάδελφός του Ζακ άναλαμβάνουν να διαφύγουν το μυστήριο αυτό και να συλλάβουν τον Χάρτμαν. Σ' ένα σφοδρό καθηγητικό καταφεύγουν πληροφορούνται ότι ίσως ο Χάρτμαν έκαμε χρήση του όργου ενός εξωτικού φυτού που ριχνει τον άνθρωπο σ' ένα βαθύτατο λήθαργο όμοιο με το θάνατο. Έτσι εξηγείται το μυστήριο. Πρέπει να ανακαλύψουν τώρα το Χάρτμαν με κάθε θυσία. Και καταφεύγουν σ' ένα ύποπτο καπηλειό όπου ο Καρτιέ συναντά μία παλιά φίλη του, τη Ρόζα, απ' την οποία έλπιζει να μάθη πολλά.

—Βασίσου σε μένα, είπε στον Καρτιέ. Θα ήθες ότι βαθείς, στα κατάβαστα της ψυχής μου, μένω γνήσια Γαλλίδα κι' ως έπειτα σαν γυναίκα τόσο χαμηλά. Ο Καρτιέ της έσφιξε το χέρι. —Βασίζομαι σε σένα, Ρόζα, είπε. —Εκείνη έφριξε μία ματιά γύρω της, βεβαιώθηκε πως κανένας δεν την πρόσεχε και έτοιμάστηκε να φύγει. —Έξαφνα γύρισε στον Καρτιέ. —Άκουσε, Ζάν, είπε. Προτιμώ ν' ανταμώσουμε στίτι μου για περισσότερη ασφάλεια. Ο Καρτιέ δεν έφερε αντίρρηση. —Τόσο το καλλίτερο, είπε. Που μένεις; —Στη Μονμάρτρη, που άλλω; Και του υπήρξε την όδο και τον αριθμό του σπιτιού της. —Θα είμαι εκεί τα μεσάνυχτα, της είπε ο Καρτιέ.

—Κι' εγώ θα σου έχω τις πληροφορίες που σου χρειάζονται. Ά, τους γελούσε τους Μπός, αν ήξερες πόσο τους μισώ!... —Εσκυψε λίγο και πρόσθεσε: —Έχω έναν άνοιχτο λογαριασμό μαζί τους, ένα λογαριασμό αίματος. —Δεν άπόρησε. —Δεν σε καταλαβαίνω, Ρόζα. Τι θές να πής; —Τα μάτια της Ρόζας σπιθοδόλησαν. —Θα σου τά πω τα μεσάνυχτα, είπε σιγά. Μου σκότασαν τον άνθρωπο που αγαπούσα. Τον τελευταίο μου έρωτα, κατάλαβες; Τον τωφέκισαν χωρίς λόγο σχεδόν... Σώπασε, έτριψε με λύσσα τα δόντια της κι' απομακρύνθηκε. Βγήκε από το καπηλειό, χωρίς να την προσέχη κανείς.

—Ο Καρτιέ έμεινε λίγη ώρα ακόμα κυττάζοντας κι' εξετάζοντας προσεκτικά τους θαμνούς. Κανείς δεν έβιπε σημασία σ' αυτόν, κανείς δεν κύτταξε προς το μέρος του. —Εν τάξει ψυχήρισε. Φώναξε κοτόπιν το γκαρσόνι, πληρώσε κι' έφυγε. —Στη γωνία συνάντησε το Ζακ. —Τί γίνεται; τον ρώτησε εκείνος.

—Όλα πηγαίνουν καλά. Συνάντησα το πρόσωπο που ζητούσα. Τα μεσάνυχτα θα έχουμε τις πληροφορίες που θέλουμε. —Και του ανέφερε λεπτομερώς τα της συνομιλίας του με τη Ρόζα. —Περίφημα! είπε ο Ζακ. Και τώρα τι θα κάνουμε ως τα μεσάνυχτα; —Απολύτως τίποτε. —Δεν σε καταλαβαίνω. —Θα τρυπώσουμε σε κανένα άπομερο εστιατόριο εδώ κοντά, θα τυμπήσουμε κάτι και θα περιμένουμε να περάση η ώρα. Δεν πρέπει να φανούμε στα κέντρα ως τα μεσάνυχτα. —Τί φοβάσαι; —Τίποτε και τα πάντα. Συμφορώνομαι απλώς με την πορεία που λεί: «Όποιος έφρει να φυλαχτεί, βγαίνει πάντα κερδισμένος».

Περιπλανήθηκαν σε διάφορα σκοτεινά, έρημικά στενωπόκατα κι' αφού βεβαιώθηκαν ότι δεν τους παρακολουθεί κανείς έμπηκαν σ' ένα μικρό εστιατόριο, στο οποίο δεν υπήρχαν την ώρα αυτή παρά μερικοί εργατικοί που δειπνούσαν. —Έδώ είμαστε καλά, είπε ευχαριστημένος ο Καρτιέ. Κάθισαν και παράγγειλαν φαγητό και κρασί.

ΦΤΩΧΗ ΡΟΖΑ!

Πλησίαζαν μεσάνυχτα. Οι δύο σύντροφοι βγαίνουν στο δρόμο. Σκοτάδι κι' έρημια γύρω τους. —Ποιούρω και πάλι χωριστά. Ο Καρτιέ πάει μπροστά, σέρνοντας τα βήματά του, σαν γέρος σκακίτης. Ο Ζακ τον ακολουθεί. —Έχουν άρκετο δρόμο να κάνουν.

Δεν μπορούν να πάρουν αυτοκίνητο. Θάκανε εντύπωση στο σωφέρ το ζευγάρι αυτό ενός ζητιάνου μ' έναν κύριο καθώς πρέπει. —Ευτυχώς ξέρουν καλά τους δρόμους, ξέρουν το Παρίσι απ' τη μία άκρη του ως την άλλη και παίρνουν τους πιο έρημικους δρόμους. —Έχουν μισή ώρα και πλέον που περπατούν. Σε μία σκοτεινή γωνία ο Καρτιέ στέκεται έξαφνα. —Ο Ζακ πλησιάζει.

—Άκουσε, Ζακ. Σε λίγο θαάστε μπρος στο σπίτι της Ρόζας. Θα ρίξουμε μία ματιά γύρω να δοίμε τι γίνεται και θ' ανέξω επάνω. Θα σταθώ απ' έξω και θαχίχω τα μάτια σου τέσσερα. —Μπορείς να είσαι ήσυχος Ζάν. —Έφτασαν σε λίγο στη γωνία του δρόμου που μένει η Ρόζα. —Ο Καρτιέ που πήγαμε έμπρος καρφώθηκε άποτομα στη θέση του. —Διάβολε!...

—Ο Ζακ πλησίασε λίγα βήματα και ρώτησε σιγανά: —Μα τί συμβαίνει; Γιατί δεν προχωρείς; —Ο Ζάν Καρτιέ δεν του άπαντούσε. Κύτταξε προς το δρόμο και φαινόταν διστακτικός, άνησυχος. Θύρους φωνών έφθανε από το δρόμο, πίσω από τη γωνία που είχαν σταθεί. —Ο Ζακ άνωπονοούσε. Πλησίασε τον Καρτιέ και ξαναρώτησε: —Τί συμβαίνει λοιπόν; —Κύτταξε, του είπε ο Καρτιέ. —Ο Ζακ πρόβαλε το κεφάλι του απ' τη γωνία και κύτταξε προς το δρόμο.

—Ένα πλήθος γυναικών και άνδρων, όλη η γειτονιά σχεδόν ήταν μαζεμένη μπρος στην πόρτα ενός σπιτιού. Συζητούσαν άνησυχά, τρομαχτικά. —Τί σημαίνει αυτό; άπόρησε ο Ζακ. —Τί σημαίνει; Κάτι το δυσάρεστο βέβαια. Είναι το σπίτι που μένει η Ρόζα. —Ο Ζακ τον κύτταξε άνησυχος. —Τί φαντάζεσαι; ψιθύρισε. —Δεν έρω. Δεν μπορώ να πω τίποτε. Κάτι τρέχει πάντως. Μείνε εδώ. Θα πάω να ιδώ, να πληροφορηθώ και θα γυρίσω. Σιγά-σιγά, έντελως άδιάφορα, σέρνοντας περισσότερο τα βήματά του και περπατώντας ελαφρά, σαν να ήταν πιωμένος, πλησίασε σ' έναν όμιλο γυναικών που φλυαρούσαν και χειρονομούσαν έξαλλες. Στάθηκε κοντά τους κι' άφουγκράσθηκε.

Νόμιζε για μία στιγμή πως δεν άκούσε καλά, πως τον γελούσαν τ' αυτιά του. Μόλις έφτασε εκεί, ο άστύφ-

Προχώρησε μερικά βήματα, με την άπόφαση να μη στεί το σπύτι. Είδε όμως στην πόρτα έναν άστύφ-λακα και τραβήχθηκε πίσω. —Άργά-άργά κατόπιν γύρισε πίσω στη γωνία που τον περίμενε ο σύντροφός του. —Πνιγόμενος απ' την άνωπονοησία του ο Ζακ τον ρώτησε: —Τί συμβαίνει, Ζάν; —Ο Καρτιέ σπρίχθηκε στον τόχο και κούνησε με λύπη το κεφάλι του. —Την πάθαμε, φίλε μου, χάσαμε τον πρώτο γύρο. Κατάρα!... Κατάρα!...

—Τί συνέβη; —Η Ρόζα δεν βρίσκεται πια στη ζωή! —Πώς; Τί είπες; Άστειύεσαι; —Δεν είναι ώρα γι' άστεία Ζακ. Τέτωσα τ' αυτιά μου κι' άκούσα καλά. Στο σπίτι βρίσκεται κίοςας ή άστυνομία. —Μα τί συνέβη; —Η Ρόζα δολοφονήθηκε! —Διάβολε!...

—Βρέθηκε νεκρή πάνω στο κρεβάτι της μ' ένα λεπτό μετάξινο σχοινί στο λαιμό! —Είπε τρομερό! —Πολύ τρομερό. Πηγαίναμε τόσο καλά. —Ο Ζακ άρχισε να μονολογεί: —Πνιγμένη; Μ' ένα σχοινί στο λαιμό!... Όπως ο καθηγητής Τεραμόν δηλαδή... —Άκριδώς, άπάντησε ο Καρτιέ. Η ίδια εκτέλεση, γιατί περί θανατικής εκτέλεσεως πρόκειται. Ο δολοφόνος άφησε, μ' άλλα λόγια το έπισκεπτήριο του, δεν καταδέχθηκε να κρυφτεί. —Τί φαντάζεσαι, Ζάν; —Το πράγμα είναι άπλούστατο. —Η άστυχη Ρόζα έπεσε θύμα κάποιου Γερμανού κατασκοπού. —Και ο λόγος, η άφορμή; Γιατί τη θανάτωσαν; —Αυτό άκριδώς προσπαθώ να μαντέψω. —Να μυρίστηκαν τις ένεργείες μας;

—Δεν το πιστεύω. Θα ήταν τρομερό. Φαντάζομαι μάλλον ότι η άστυχη Ρόζα ένηργησε χωρίς προφάσεις, για να μάθη πού βρίσκεται η Μελαχροίνη Άφροδίτη. Έξετέθη, την θεώρησαν ύποπτη, την παρακολούθησαν και την θανάτωσαν. —Έπρεσε θύμα του πατριωτισμού της. Φτωχή Ρόζα!... —Λες να μίλησε πριν τη σκοτώσουν; —Δεν πιστεύω. Είχε πέσει πολύ χαμηλά, ήταν άμαρτάλη γυναίκα, άλλα τίμια Γαλλίδα. —Και τώρα τι θα κάμουμε; —Θα ήθελα να ρίξω μία ματιά στο πτώμα της Ρόζας και στο δωματίό της. Έτσι όμως που είμαι υγιεινός δεν μπορώ να το κάμω. Σ' όποιον μπορεί να πεταχτεί μία στιγμή. Οι άστυνομικοί σε γνωρίζουν και θα σ' άφισουν να περάσεις.

Χωρίς να χάση καιρό ο Ζακ τράβηξε προς το σπίτι του έγκληματος, αφήνοντας το σύντροφό του στη γωνία. Μόλις έφτασε εκεί, ο άστύφ-

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ούτε ένας

Ένας ράφτης κατηγορήθηκε κάποτε άδικως για φόνο. Υπήρχε όπλα κινδυνος να του φορτώσουν ένα φόνο τον όποιο δεν είχε κάμει.

Όταν ήρθε η δική ο ράφτης διάλεξε τον καλύτερο δικηγόρο για την υπεράσπισή του. Η άπόδειξη της αλήθειας και η άθωωση του κατηγορουμένου ήταν όλοιον. Ωστόσο ο δυστυχισμένος ο ράφτης καθόταν στο έδωλό του κατηγορουμένου σκυθρωπός, συμμαζεμένος, φοβισμένος. Βλέποντας τον έτσι ο δικηγόρος του άπόρησε και τον ρώτησε τι του συμβαίνει.

—Τί μου συμβαίνει; άπάντησε ο ράφτης κυττάζοντας με τρόμο τους ένορκους. Είμαι χαμένος άνθρωπος! —Τρελλάθηκε; Άφου σου υποσχέθηκα ότι θα άποδείξω την άθωότητά σου τί φοβάσαι; —Δεν πρόκειται γι' αυτό. —Δεν σε καταλαβαίνω, χριστιανέ μου, πές μου τί σου συμβαίνει, μίλα καθαρά. —Άκου λοιπόν και κρίνε: «Αν δεν βρεθί τρόπος ν' άντικατασταθούν οι ένορκοι είμαι χαμένος. Θα με κάψουν. —Θα σε κάψουν; —Θα με κάψουν λέει; Θα με καταδικάσουν σε κρεμάλα! —Γιατί; Τί τους άκνεας; Έξηγήσου, βρε παιδί μου. —Να τί συμβαίνει: «Αν δεν άντικατασταθούν οι ένορκοι θα με κηρύξουν ένοχο γιατί δεν υπάρχε ούτε ένας από α' τους που να μη μου χρωστάν τα ρούχα που φοράει!...

λακας που φύλαγε στην είσοδο τόν άνεγνώρισε και τόν άφησε νά περάσει.

Πέρασε ένα τέταρτο περίπου. Ο Ζάν Καρτιέ παραμόνευε άγρυπνα. Έλεος ο Ζάκ ζανακατέστη από τό σπιτί και τράβηξε, βαδίζοντας αδιάφορα δθην, προς τό μέρος πουτόσκε ο συντροφός του.

Ο Καρτιέ τόν περίμενε άνυπόμονα και μόλις πήγε κοντά του τόν ρώτησε άποτομα, άκου βεβαίως πως δέν τους άκούει κανένας:

— Τί είδες, Ζάκ; — Κάτι τό τρομερό, Καρτιέ. Η άτυχη γυναίκα φαίνεται πως άγωνίσθηκε μέ λύσσα στίς τελευταίες της στιγμές.

— Τί σημαίνει αυτό;

— Άν έβλεπες τό νεκρό της δέν θα μέ ρωτούσες. Είδα τόν Ιατροδικαστή νά σκύβει πάνω στό πάτωμα μ' άνατριχίλα και νά ψιθυρίζει: «Άγωνίσθηκε σάν θηρίο!». Κι' αυτή είχε ή αλήθεια. Όπως φαίνεται ή δολοφονία διεπράχθη πριν λίγη ώρα.

Και δέν άντελήφθη κανείς τίποτε.

— Απολύτως τίποτε. Δυστυχώς. Μόλις θά είχε ύψρη ή Ρόζα, χωρίς άλλο. Άναψε τό φάκ η άντίκρυσε — αυτό συμπεραίνει κι' ο Ιατροδικαστής — έναν άγνωστο μέσα στό δωμάτιό της. Ο δολοφόνος ήξερε πως θα έπείστρεφε σπύτι της και προηγήθηκε λίγη ώρα πριν από αυτή.

— Και δέν τόν είδε κανείς; — Κανείς άπολύτως. Η ώρα ήταν περασμένη και οι άλλοι ένοιόκοι τού σπιτιού είχαν κλειστή στό διαμερίσματά τους. Η θυρούρα, μία γρή με τό ένα πόδι στον τάφο, είχε πλανιαστεί. Έτσι ο δολοφόνος ανέβηκε επάνω άπαράτηρητος, άνοιξε τό δωμάτιο της Ρόζας μ' άντικλείδι και την περίμενε μέσα στό σκοτάδι.

— Χμ... Είπε ολοφάνερο πως δέν πρόκειται για κανένα κακοποιό από αυτούς που ζούν εις βάρος τών δυστυχισμένων αυτών Μαγδαληνών.

— Άνεμφιλόλος. Πρόκειται... — Περí ενός τών δημίων που χρησιμοποιεί ο Χάρτμαν γι' αυτές τίς δουλειές.

— Άσφαλός; — Έξσκολλούθες, Ζάκ.

— Όταν ή κακότυχη γυναίκα είδε μπροστά της τόν άγνωστο, μάντεψε άμέσως τί την περίμενε και θέλησε νά ξεφωνήσει. Φαίνεται όμως πως εκείνος πρόλαβε και της έκλεισε τό στόμα μέ την παλάμη του. Η Ρόζα άγωνίσθηκε τότε μέ λύσσα έναντίον του. Ο Ιατροδικαστής μου έδειξε τά νύχια της... Είπε καταματωμένα. Τό ίδιο και τά χείλη της. Φαίνεται πως επάνω στην πάλη έκοψε μέ τά δόντια της ένα κομμάτι από τί σάρκα του γεραιοú του δολοφόνου! Τά μαλλιά της είχε λυμένα με τό φορεμά της σκυμένα. Άντιστάθηκε ή δυστυχισμένη, σάν άγριμύ.

— Φτώχη Ρόζα!...

— Μα ο δολοφόνος, ήταν, φαίται, κάποιος εύρωστος άκρίτος. Την έρωσε στό κρεβάτι και μ' όλα της τά παγκρουνιόματα και τις άγριες δαγκανιές κατώρρωσε μέ και νά την πνίξει.

— Έφυγε καδιά. Μα την αλήθεια, στάθηκε πολύ τυχερός.

Ο Ζάν Καρτιέ άκούσε την άτι νατριχιαστική αφήγησή του Ζάκ με τό κεφάλι σκυμένο.

— Τί σκέπτεσαι γιά δλ' αυτό; ρώτησε ο συντροφός του όταν τελείωσε.

Ο Καρτιέ άναστέναξε γεμάτος δυσφορία, θάμνι, άπόγνωση.

— Σκέπτομαι, έπεε σιγά, ότι με τη δολοφονία της δυστυχισμένης Ρόζας χάσαμε πολύτιμο καρό. Πρέπει νά κερδίσουμε τόν καιρό που χάσαμε. Ζάκ. Εύτυχώς έχουμε άρκετές ώρες έμπρός μας ως τό πρωί. Και στίς ώρες αυτές πρέπει νά κάνουμε θαύματα.

— Είμαι έτοιμος νά σ' άκολουθήσω και στού λύκου τό στόμα άκόμα.

— Εύχαριστώ, φίλε μου. Δέν άμφέβαλα ποτέ γιά σένα. Κινδυνεύουμε σοβαράς, αυτή είναι ή αλήθεια. Μα τί σημασία έχει ή ζωή ή βική μας έμπρός στη σωτηρία της πατρίδας;

ΕΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέγεια.

ΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Θαύματα πονηρίας και ύπομονής

Έκτός άπ' την κατασκοπεία, που άφορά τόν πόλεμο και τούς έξοπλισμούς, υπάρχει και μία άλλη, ή όποία γίνεται πρό πάντων στά χρόνια της ειρήνης: ή βιομηχανική κι' έμπορική κατασκοπεία. Ένα έργοστάσιο, ένας έπιχειρηματίας, ένας έμπορος, θέλει ν' άνακαλύψη και νά εφάρμοξη τά μυστικά της δουλειάς ενός άνταγωνιστού του. Και τό κατορθώνει χρησιμοποιώντας ειδικούς κατασκοπούς.

Οι κατάσκοποι αυτοί κερδίζουν πάντα σεβαστά ποσά. Έδρασαν δέ ίδίως μετά τόν πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, γιατί τότε είχαν άρχισει διάφορες καινούργιες χώρες ν' άναπτύσσουν τίς βιομηχανίες τους και χρειάζόντουσαν νά μάθουν τά μυστικά τών παλιών γαλλικών, άγγλικών, γερμανικών ή άμερικανικών έργοστασίων.

Ο κατάσκοπος της βιομηχανίας δέν έχει νά φοβηθή πολύ τόν Νόμο. Γιατί ή μόνη προστασία που παρέχει τό Κράτος σε μία καινούργια εφεύρεση, είναι τό δίπλωμα εύρεσιτεχνίας. Άλλά, γιά νά τό πάρη ο εφευρέτης, πρέπει νά περιγράψη ο ίδιος πολλά άπ' τά στοιχεία της εφευρέσεώς του. Έξ άλλου δέ, τό δίπλωμα προστατεύει μόνο άπ' την πιστή άπομίμηση ενός προϊόντος ή μηχανήματος. Κι' όχι άπ' τίς παραλλαγές του. Έτσι λοιπόν, ένας άνταγωνιστής μπορεί θαυμάσια νά μάθη τό μυστικό άπ' τά σχέδια του διπλωμάτος, νά τό εφάρμοξη κάπως τροποποιημένο και νά σφετερισθή μία εφεύρεση που στοίχισε τόσους μόχθους και έξοδα.

Γενικά, ή έμπορική κατασκοπεία εξασκείται πρό πάντων στη βάρεια βιομηχανία, στά χημικά έργοστάσια, στά ναυπηγεία, στά έργοστάσια αυτοκινήτων και δ.

πλάν. Μία πολύ συνηθισμένη μορφή της είναι ή έξης: Ένας μηχανικός ή άλλος ειδικός παρατείνεται άπ' τη θέσι του και, σε λίγες βδομάδες ή μήνες, προσλαμβάνεται σε μία αντίπαλη έπιχείρηση.

Έκεί, κάνει κατασκοπεία γιά λογαριασμό του πρώην προϊσταμένου του, φανερώνοντας του όλα τά μυστικά της δουλειάς του άνταγωνιστού του. Σήμερα όμως τό «κόλπο» αυτό δέν έχει πιά μεγάλη πέρας, γιατί έχει χρησιμοποιηθή πολύ.

Ο έμπορικός κατάσκοπος μεταχειρίζεται κάθε μέσον γιά τό σκοπό του: τη δωροδοκία, την κλοπή, άκόμα και τη δολοφονία! Την άνοίζει τό 1933, ένα έργοστάσιο αυτοκινήτων είχε δημιουργήσει ένα καινούργιο αυτοκίνητο κούρσας, με τη μηχανή πίσω, που άνέπτυσε ταχύτητα 400 χιλιομέτρων. Οι ένδιαφερόμενοι άνταγωνιστές έκαναν δ.τι μπορούσαν, γιά νά κλέψουν τό μυστικό. Άλλά τό έργοστάσιο είχε λάβει μεγάλες προφυλάξεις. Έπειτα από κάθε δοκιμή του — που γινόταν πάντα σ' έρημους δρόμους — τό αυτοκίνητο κλεινόταν σε μία καλά προφυλαγμένη άποθήκη.

Ένα πρωί όμως, τό αυτοκίνητο συνεκρούσθη μ' ένα βαρύ καμινάκι και κατεστράφη έντελώς. Ο οδηγός του σκοτώθηκε. Ο σωφρητώς καμινιοδύ, υπεύθυνος του συστήματος, δικαιολογήθηκε ότι είχε πάθει βλάβη τό τιμόνι του. Άμέσως μετά τη σύγκρουση, βρέθηκε επί τόπου κάποιος άγνωστος, ο όποιος, με την πρόβασή ότι ήθελε νά προσφέρει τη βοήθειά του, τράβηξε πολλές φωτογραφίες του αυτοκινήτου, κι' εξαφανίστηκε πριν φτάση ή αστυνομία. Τό δυστύχημα αυτό είχε σκηνοθετηθή από ένα βιομηχανικό κατάσκοπο, ο ό-

ποιός έφτασε ως τό φόνο, γιά νά πετύχη τό σκοπό του, αλλά δέν κατώρρωσε τίποτα, γιατί τό περιφημό αυτοκίνητο είχε τόσο καταπράση άπ' τη σύγκρουση, ώστε οι φωτογραφίες του ήταν πιά άχρηστες.

Η φωτογραφική μηχανή είχε συνήθως τό κυριώτερο «εργαλείο» του βιομηχανικού κατασκόπου. Κατά τά προπολεμικά χρόνια, ο περιφημότερος κατασκευαστής τέτοιων ειδικών μηχανών ήταν κάποιος έμπειρος όπτικός της Δρέσδης. Τό άριστόργημά του ήταν μία φωτογραφική μηχανή όμοια στό σχήμα και στό μέγεθος με ρολόι της τσέπης. Είχε φτιάσει επίσης μηχανές κρυμμένες μέσα σε κουμπιά, σε λαβές μπαστούνιών, σε πέτρες δαχτυλιδιών κλπ.

Ένοείται ότι οι μεγάλες βιομηχανίες έλαβαν τά μέτρα τους γιά την άντιμετώπιση τού κινδύνου, διοργανώνοντας ειδικές υπηρεσίες άντικατασκοπείας. Και βρήκαν τόν τρόπο ν' άχρηστεύουν τίς φωτογραφίες που έπαιρναν κρυφά οι κατάσκοποι: Κάθε έπισκέπτης τού έργοστασίου περνούσε ύποχρεωτικά από ένα στενό διάδρομο, όπου ένα άόρατο μηχανήμα έστελνε άφθονες άκτίνες Ραϊντγκεν. Οι άκτίνες αυτές ελαχρουργούν έως τό εσωτερικό των κρυμμένων φωτογραφικών μηχανών — άν ύπήρχαν — και κατεστρέφαν τίς πλάκες.

Οι κατάσκοποι άρχισαν τότε νά σκεπάζουν μέ μολύβι τίς φωτογραφικές μηχανές τους, γιατί τό μέταλλο αυτό είναι άσπίερστο άπ' τίς άκτίνες Ραϊντγκεν. Μα ή άντικατασκοπεία έπινόησε τότε άλλο κόλπο: Οι έπισκέπται φορούσαν ύποχρεωτικά μία «φορηά» καστούσκενία, με μπότες και γάντια επίσης από καστούσκ, έντελώς έφραμστώ. Έπρόκειτο δηλ. θέν γιά ένα μέτρο προφυλάξεως άπ' τόν κίνδυνο της έπασχής με τίς χημικές οδούς τού έργοστασίου.

Άλλωστε την ίδια στολή είχε και τό προσωπικό της έπιχειρήσεως — τούλάχιστον εκείνο που έβλεπαν οι έπισκέπτες. — Στην πραγματικότητα, όμως, με τόν τρόπο αυτό, ήταν άδύνατον σ' ένα κατάσκοπο νά τραβήξη φωτογραφίες, έφ' όσον χέρια, πόδια και ρούχα του σκεπάζόντουσαν τελείως μέ καστούσκ.

Ότόσος κάποιος κατάσκοπος κατάφερε και πάλι νά κλέψη τη δουλειά του, με μία μικροσκοπική μηχανή κρυμμένη μέσα στό χοντρά κοκκάλινα ματογυθία του! Άπό τότε, ή άντικατασκοπεία φρόντισε νά εφοδιάσει με ειδικά ματογυθία κάθε έπισκέπτη τού έργοστασίου...

Κι' έτσι συνεχίζεται δίχως τελειωμό αυτή ή μάχη εφευρετικότητας μεταξύ κατασκόπων και άντικατασκοπείας...

Μεγάλο πεδίο δράσεως έχουν επίσης οι κατάσκοποι της μόδας, οι όποιοι άντιγράφουν τά καινούργια μοντέλα τών παρισινών μοδιστράδίκων. Έτσι, οι πανάκριβες «κρεασίον», που προορίζόντουσαν γιά ελάχιστες πλούσιες και όπέρκομφες κυρίες, φοριούνται μέσα σε λίγες μέρες από χίμαιρες δακτυλογράφους και νοικοκυρούλες. Η δουλειά αυτών τών κατασκόπων είναι σχετικά εύκολη, γιατί ένα μοντέλο δέν μένει φυλαγμένο όπως μία βιομηχανική εφεύρεση.

Άπεναγνίστος, τό κατάστημα τό δειχνει σ' όλους τούς πιθανούς πελάτες. Άνεμεσα δέ σ' αυτούς ύπάρχουν οι κατάσκοποι — που είναι πολλές φορές κυρίες της άνωτέρας κοινωνικής τάξεως.

Κάποτε, ένα μεγάλο μοδιστράδικο είχε βρή γιά καιρό τό υπελά του από ένα τέτοιο κατάσκοπο. Έπί τέλους, τόν άνακάλυψε: Ήταν ένα άπ' τά μακένει του, μιά κοπέλα χαριτωμένη και σεμνή, που είχε κερδίσει τη γενική συμπάθεια κι' είχε έπιτύχει έτσι την ιδιαιτέρη εύνοια νά ντύνεται σε έξχωριστό καμάρνι. Στα λίγα λεπτά της ώρας, που δικαιολογούσε γιά τό ντύσιμό της, σχεδίαζε γρήγορα σ' ένα χαρτί τίς νεύκεις γραμμές τών μοντέλων. Έπειτα, στό σπιτί της, συμπλήρωνε τό σχέδιο με τη μνήμη της, γιά λογαριασμό ενός άλλου καταστήματος, που την πλήρωνε πανάκριβα γι' αυτή την κατασκοπεία. Φυσικά την έβλαξαν άμέσως άπ' τό μοδιστράδικο όταν την έβρισαν.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΜΑΧΑΙΡΙ

Τραγικά διηγήματα

— Γιατί δέν μ' αγαπάς, Μαρία; έπεε με παράπονο ο Άντριου Μπαλκάκι. Κι' όμως, όταν άρχισα νά δουλεύω στό τσίρκο σας, πρό 4 ετών, μούδειχνες τόση συμπάθεια! Ήμουν τότε 20 χρονών. Έγώ σ' έμαθα, μικρή άκόμα, τά ακροβατικά γυμνάσματα πάνω σ' άλλο γο... Μου χαμογελούσες τότε γλυκά... Θυμάσαι, Μαρία;

— Ήμουν μικρή, απάντησε ή όμορφη κοπέλα. Δέν ήξερα τί θα πη άγάπη...

— Άλλοιμονο σ' εκείνον που έδωπνε την καρδιά σου!... Είπε αυτός ο καταραμένος Βασίλης Κίλσκι, που δέν άνηκε στό πρώτο μας, βρίσκεται μαζί μας από έξη μήνες μόνο, κι' όμως μπόρεσε νά σε έξετρελλάνη! Έ, βέβαια! Έχει γίνει έξακουστός, σ' όλες τίς μεγάλες πόλεις, γιά τίς ακροβασίες του και γιά την έπιδειξιότητα με την όποια πετάει τά μαχαίρια του από 20 μέτρα... Και παρατηρήθηκε άπ' έλα, έμεινε στο μικρό τσίρκο μας, μόνο και μόνο γιά νά σε βλέπει! Σ' έκλεψε από μένα, ο άθλιος!

— Μα δέν σ' αγαπούσα, ξένα! — Σ' αγαπούσα όμως έγώ, και θα κέρδιζα την άγάπη σου... Άλλοιμονο στο Βασίλη Κίλσκι! Τρισάλλοιμονο του!

Η κοπέλα κύτταζε στό μάτι τών Άντριου και πρόφερε άργά: — Ο έρως μου τόν φυλάει! Και... άκούσε!... άν πειραχθεί έστω και μία τρίχα της κεφαλής της, θα τό μετανοήσης πικρά! Θα έκδικηθώ τρομερά!

Ήταν ή τρίτη παράσταση που έβινε τό τσίρκο στη μικρή πόλη. Ούτε μία θέσις δέν έμνε άδειαν. Όλοι περιμένα άνυπόμονα γιά νά θαυμάσουν τό Βασίλη Κίλσκι, τόν άνθρώπο-πεταλούδα» στίς Ιλλυγινώδες ακροβασίες του.

Ένα από τά πρώτα νούμερα ήταν τά γυμνάσματα του Άντριου Μπαλκάκι με τά έξη άλογά του. Έπειτα ήρθε ή σειρά της Μαρίας Ζάκι. Η έπιτηδεύσις κι' ή ευκινησία της έκαναν τούς θεατάς νά ξεσπάσουν σ' άκράτητα χειροκροτήματα.

Κατόπιν παρουσιάσθηκε ο Κίλσκι. Φορούσε ένα κομψό μαύρο μαγιό. Σκαρφάλωσε ύψηλά κι' άρχισε τά έπικίνδυνα πηδήματα του στό κενό. Τά βιολιά είχαν σταματήσει. Όλοι παρακολουθούσαν μέ καρδιοχτύπι τόν άνθρωπο που φαινόταν νά είχε καταγίψει τόν νόμο της βαρύτητας...

Ξαφνικά, τόν είδαν νά πέφτη! Είχε σπάσει τό σχοινί μίας κούνιας, μόλις πάτησε πάνω της!

Ένα οβριδιασκό φρίκης βγήκε άπ' όλα τά στόματα. Όταν όμως ο Κίλσκι άπέχισε λίγα μέτρα μένωσ' τη γη, χρησιμοποιώντας την περιστροφική κίνησή την όποία διατηρούσε άκόμα τό σώμα του, συνέχισε κι' άποτέλειωσε τό πηδήμα που είχε άρχισει εκεί ύψηλά. Έτσι, άναγίστασε τό όρηκτικό του πέσιμο και βρέθηκε όρθιος στό πόδι του, στον στίβο τού τσίρκου!

Κατάγλυμος άπ' τη συγκίνησι, άκούμπησε στον όμο της Μαρίας, που είχε τρέξει νά τόν σφίξη στην άγκαλιά της κι' έλάιγε και γελούσε μαζι, άπ' τη χαρά της.

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

— Ποιό πράγμα άνοστίζει τόν έρωτα; — Η μεγάλη οικειότης.

— Και ποιός πράγμα τόν νοστίμίζει; — Ο σεβασμός.

— Ποιός είναι ο καλύτερος φύλας της τιμής ενός συζύγου; — Η μπρόστις.

— Με τί μπορεί νά συγκριθί μία γυναίκα χωρίς χάρη; — Με ένα άνθος χωρίς άρωμα.

— Ποιούς άνδρες αγαπούν περισσότερο οι γυναίκες; — Έκείνους που άδιαφορούν γι' αυτές.

— Πολυαγαπημένο μου!... τραυλίζει.

Άκριδέ μου!

— Γλυκειά μου Μαρία!... Σένα μόνο σκεπτόμουν, στίς στιγμές αυτές, που μου φάνηκαν ολόκληρος αιώνας!

Ο γέρος διευθυντής τού τσίρκου έτρεξε νά σφίξη τό χέρι τού ακροβάτη.

— Ο θεός σε φύλαξε, παιδί μου! του έπεε σιγά. Μακάρι νά σε φύλαξη πάντα... γιατί έχεις κάποιο θανάσιμο έχρδ!

— Τί θέλετε νά πητε; άπάντησε ο νέος. Τό σχοινί έσπασε τυχαίως και...

— Όχι! Διέκοψε ο διευθυντής, ήταν μισοκοιμένο με μαχαίρι!...

Η Μαρία μάντεψε επίσης ποιός ήταν ο έχρδς τού Βασίλη... Είχε ίδω τόν Μπαλκάκι, τη στιγμή τού πείσματος τού ακροβάτη, νά βγαίνει άπ' τό στίβο βιαστικά, σάν έγκληματίας...

— Είσαι πολύ συγκινημένος, παιδί μου, πρόσθεσε ο διευθυντής. Άς παραλείψουμε τό άνούθερο τών μαχαιριών.

— Όχι, όχι! Μου πέρασε κι' άλλος ή ταραχή. Θα σάς παρακαλέσω μόνο νά μη στήθε ή Μαρία έμπρός στον στόχο.

Άς την άντικαταστήση κάποιος άλλος άποψε. Φοβάμαι ύπομνος κών καμμία κίνησι, άπ' τόν έκνευρισμό της.

Μα όχι! διαμαρτυρήθηκε ή κοπέλα. Θα είναι τόσο γλυκό μία μένα νά σε κυττάω, ενώ θα καρφώνης γύρω μου τά μαχαίρια!

— Έχει δίκιο ο Βασίλης, τόνισε ο διευθυντής. Πρέπει νά βρεθή άντικαταστάτης.

— Η Μαρία είδε, εκείνη τη στιγμή, τόν Άντριου, που είχε ξαναγυρίσει και παρακολουθούσε από μακριά τη σκηνή. Τόν έβριζε στό διευθυντή.

— Άς με άντικαταστήση ο Μπαλκάκι, όπως έχει γίνει κι' άλλοτε, πρότεινε.

— Ναί, ναί! Άντριου, θά πάρης άποψη τη θέσι της Μαρίας, στό άνούθερο» τών μαχαιριών.

Ο διευθυντής έβωσε τη διαταγή αυτή μ' ένα τόνο άπλο, που δέν έπιδέχεται άντίρρηση. Ο Μπαλκάκι δέχθηκε άναγκαστικά. Καθώς ή Μαρία περνούσε έμπρός του, τό έρριξε μία ματιά άπερίγραπτη, που έκανε την ψυχή του νά σφίξη από τρόμο...

Έφτασε σέ λίγο ή σειρά τού άνούμερου» τών μαχαιριών. Ο Κίλσκι ήταν τώρα ήσυγώτατος, χαμογελαστός και προσεκτικός. Τό πρώτο μαχαίρι του χώθηκε βαθεία στη σανίδα, και τό άκούσθησαν τά άλλα, γιά νά καρφωθούν γύρω-γύρω στό κεφάλι τού άκίνητου και κατάγλωμου Άντριου. Όλοι κύτταζαν με τόση προσοχή, ώστε δέν άντελήφθηκαν καθόλου τη Μαρία, που μπήκε στό στίβο και προχώρησε προς τη στιγμήν σανίδα.

Η κοπέλα στάθηκε έτσι, ώστε νά μη την βλέπη ο Άντριου. Παρακολούθησε γιά λίγο τό πέταγμα τών μαχαιριών. Ξαφνικά, έσκυψε και πρόφερε χαμηλόφωνα:

— Άντριου Μπαλκάκι!... Έρχεται ή αστυνομία νά σε πιάση!

Κανείς δέν κατάλαβε, κανείς δέν είδε τά χείλη της που κουνήθηκαν έλαφρά. Μόνο ο Άντριου την άκούσε... και την πίστεψε! Η ταραχή του γιά τό έγκλημα του δέν τόν άφισε νά μαντέψη την αλήθεια. Τού φάνηκε ότι ένωσθε κι' άλλος στον όμο του... Βαρέ, τό χέρι ενός άστυνομικού... Έχασε γιά μία στιγμή την ψυχραιμία του, άνασκήτησε κι' έκαμε μία άντικητή κίνησι γιά νά φύγη.

Τό τελευταίο μαχαίρι, που είχε πετάξει πιά ο Κίλσκι, τού τρύπησε τό λαϊμό, τόν κάρφωσε πάνω στη σανίδα, ενώ τό αίμα έτρεχε σάν βρύση άπ' την κομμένη καρωτίδα του!

Η Μαρία είχε έκδικηθή σκληρά!

Ο Βασίλης Κίλσκι δικάστηκε γιά φόνο εξ άμελείας. Άλλά τό λευκό παρελθόν του κι' ή φήμη του έκαμαν τό δικαστήριο νά τόν άθωώση πανηγυρικά.

ΡΕΝΕ ΚΓΚΙΑ

ΣΤΟ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΕΣ ΤΕΥΧΟΣ

ΓΙΕΛΛΑ, ή παρθένο των πάγων

Τό νέο μας μυθιστόρημα, κάτι έντελώς πρωτότυπο, ασύλληπτο. Δραματικές περιπέτειες στίς παγωμένες εκτάσεις, άγρια μίσση και έκδικήσεις κι' άνάμνησ' ο' αυτά ένας θεός, ένας υπέρνους έρωτας, γεμάτος άπόρρητα, άγωνία και χτυποκάρδια.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΟΥ

Εγνώρισα κάποτε ένα 'Ιά-
πωνια που είχε έρθει στην Βου-
δαπέστη για να μελετήσει τα
ήθη και τα έθιμα του λαού
μας. Τον έλεγαν 'Αθανάκια
Χιγκάσι, δηλαδή «Πράσινο
βουνό της Ανατολής».

Συχνά συζητούσαμε διάφορα
ζητήματα, μεταφυσικά ή εθνο-
γραφικά, και πάντοτε αυτός
τελείωνε την όμιλή του με τη
φράση «Ετσι ήταν να γίνει».
Εκτάλαβα πώς δεν πίστευε
διόλου στην άτομική θέληση
και απέδιδε όλα τα πράγματα
σε άγνωστα και μυστηριώδη
αίτια.

Μια φορά, μάλιστα, μου είπε
ένα άποψη, μια αληθινή
ιστορία που την άκουσα από
τον πατέρα μου.

Στην Ιαπωνία, πάλι, μια ό-
λοκληρη συνειδητή, τις πόλεις
Κιόσιον, όλοι οι άνθρωποι, άν-
δρες και γυναίκες, γυμνάζον-
ται από μικρά παιδιά στην τα-
χυδακτυλουργία και στις ά-
κροβάσεις.

Οι ακροβάτες του Κιόσιον
γυρίζουν όλο τον κόσμο και εί-
ναι παντού περιζήτητοι για την
επιτηδεύοιτά και το θάρρος
τους.

Ο Τακαϊσίδο και η γυ-
ναίκα του, η Μιναμότο, ήταν
κι αυτοί από το Κιόσιον. Εί-
χαν γυρίσει όλη την Ευρώπη
και την Αμερική και κέρδιζαν
χρήματα με την τέχνη τους.

Το όνομά τους ήταν γνωστό
και ο κόσμος έτρεχε να τους
θαυμάσει όταν έπαιζαν στα ιπ-
ποδρόμια ή στα θέατρα. Το
πρόγραμμά τους είχε κι ένα
γύμνασμα που έκανε περισσότε-
ρη εντύπωση από τα άλλα.

Η Μιναμότο, ντυμένη με μα-
γιά, στεκόταν όρθια και με τα
χέρια ανοιχτά, έμπρος σε ένα
μαύρο σανίδι. Ο Τακαϊσίδο
πήγαινε απέναντί της, σε από-
σταση δέκα βηματιών. Δίπλα
του είχε ένα πανέρι με ασαν-
τεκτά μαχαίρια με ξύλινη λα-
δή και μύτερη άσφαλινά λεπί-
δα.

Η Μιναμότο χαίρτονος με
χαμόγελο τους θεατές και στε-
κόταν ακίνητη.

Ο Τακαϊσίδο έπιανε τότε
δυο μαχαίρια, τα άκονιζε και
τα έδειχνε στο πλήθος. Έπει-
τα τα έριχνε στον πίνακα.
Το μαχαίρι έσχιζε τον πίνακα
σφύριγμα και καρφώνονταν στο
ξύλο, κοντά στο σώμα της
Μιναμότο.

Το ένα μαχαίρι ακολουθού-
σε το άλλο και σε λίγα λεπτά
το πανέρι άδειασε.

Όταν τελείωναν τα ασαν-
τεκτά μαχαίρια, έρχονταν η
σειρά του τελευταίου που ήταν
δέρμα φιδιού, στολισμένο με
πολύ δακρυγόνα. Κάθε φορά
ποφύρο αυτό έπαιζε τον
κοινό και φώναζε:

— Χά! χά! Έτσι εγώ ση-

μάζωμαι.
Το παθι σφύριζε στον αέρα
και πήγαινε να καρφωθεί στο
σανίδι με την ίδια πάντοτε ά-
κρίβεια, άριστερά της Μινα-
μότο και κοντά στην καρδιά
της.

Τότε, γελαστή, η Μιναμότο
κατέβαζε τα χέρια της και ά-
ποκαρυνόταν. Οι θεατές που
είχαν παρακολουθήσει με άνη-
συχία το γύμνασμα, έβλεπαν
ότι τα μαχαίρια είχαν πάρει
το σχήμα του σώματός της.

Με το νούμερο αυτό, ο Τα-
καϊσίδο κέρριζε πολλά χρημα-
τα σ' όλα τα μέρη, αλλά πολύ
περισσότερα στον Άγιο Φραγ-
κίσκο. Στις Δυτικές Πολιτείες,

οι άνθρωποι είνε συνθησιμένοι
στις δυνατός συγκινήσεις κι
ενοίωσαν μεγάλη εύχρησιστη
στο επικίνδυνο αυτό γύμνασμα
που ήταν γι' αυτούς νέο και
πρωτότυπο.

Όπως είπαμε, ο Τακαϊσίδο
κέρριζε πολλά δολάρια. Αλ-
λά δεν του έπαιρναν οι συ-
νηθισμένες απολαύσεις της ζω-
ής. Έπρεπε ν' αποφεύγη τα
ποτά γιατί διαφορετικά, κινδύ-
νευε να χάση την επιδεξιότη-
τά που είχε στο σημάδι. Για
τον ίδιο λόγο δεν μπορούσε να
χαρή τις απολαύσεις του ό-
πιου και των καλών φαγητών.

Όλα αυτά του ήταν άπα-
γορευμένα, αλλά στον Άγιο
Φραγκίσκο, οι γκέισες είνε
πολύ ώριμες και σ' αυτές ο
Τακαϊσίδο πρόσφερε μια μέρα
σαμπάνια, στρεϊντ και όπιο.

Όταν τελείωνε τις παρα-
στάσεις του, περνούσε τις νύ-
κτες του μέσα στα τεμπάκια
του Άγιου Φραγκίσκου. Εκεί
έκρινε την μονότονη μουσική,
θαύμαζε τις χορευτικές και
σκορικές τα δολάρια του.
Δεν άφηνε τις διασκεδάσεις πα-
ρά μόνον τα ξημερώματα.

Ενα καλό πρωί, γύρισε σπί-
τι του την ώρα άκροβάσεως που
η Μιναμότο αποχαιρέτοσε
τρούερα ένα χρυσόφιδιο της
Καλλιφρονιάς, ένα αλθινό γι-
γαντα, με λαϊκό ταύρου και
εξανθα μολλάρια.

Ο Τακαϊσίδο άντι να πνιξη
την Μιναμότο έφυγε άμέσως
και πήγε να κοιμηθί σ' ένα
ξενοδοχείο.

Το βράδυ δεν έλειψε από το
ιπποδρόμιο, φαινόταν ψυχραι-
μος σαν να μην είχε σμάρ-
ήσει τίποτε. Η γυναίκα του βρι-
σκόταν εκεί και τον περίμενε.

Η ορδή η σειρά τους. Εκεί-
νη παρουσιάσθηκε όπως πάντο-
τε με το χαμόγελο στα χείλη.
Ενθουσιάζει χειροκροτήματα
την έδεχόταν.

Το βλέμμα του Τακαϊσίδο ή-
ταν ήρεμο. Τίποτε άπολύτως
δεν έδειχνε πως έτοιμαζε κά-
ποια τραγωδία.

Η Μιναμότο, χωρίς να δι-
στάση διόλου, πήγε στην ώ-
ρισμένη θέσι της, γιατί η γυ-
ναίκα γνωρίζει τι πρέπει να
κάνει και όταν άκούη πρόκει-
ται σε λίγο ν' αντιμετώπιση
το θάνατο. Το χέρι του Τα-
καϊσίδο δεν έτρεμε διόλου,
γιατί η γιαντινιά έέδουσαν να
σκοτώνουν και να πεθαίνουν με
την ίδια πάντοτε απάθεια.

Ο Τακαϊσίδο λοιπόν έπηρε-
σε με το πρώτο μαχαίρι και το έ-
ριξε με τη συνθησιμένη του ή-
ρεμια.

Η Μιναμότο φαινόταν κι
αυτή άτάραχη, γιατί ήξερε
πως δεν είχε να φοηθή τίπο-
τε από τα πρώτα χτυπήματα.
Καρφώθηκαν τα είκοσι, τα
τρίαντα, τα σαράντα μαχαί-
ρια... Όλα πήγαιναν και
καρφώνονταν στη θέσι τους με
αξιοθαύμαστη ακρίβεια.

Στο πανέρι δεν έμειναν πιά
παρά ένα μικρό μαχαίρι και το
παθι. Τότε ο Τακαϊσίδο άρχι-
σε ν' απολαμβάνη την έκδοξη
αί του. Ποιό σημάδι έπρεπε να
διαλέξη; Μπορούσε να ρίξη το
μικρό μαχαίρι με τόση δύναμη
που θα τρυπούσε το μάτι και
θα κόρφαγε το κεφάλι της ό-
πιστης πάνω στο σανίδι. Με
την ίδια όμως εύκολια μπορού-
σε επίσης να σημαδεύη και
κατ' εθείαν στην καρδιά.

Τι θ' αποφάσιζε; Έως και
τα δύο. Ο Τακαϊσίδο με μια
γρήγορη κίνηση έπιανε και τα
δύο όπλα. Η Μιναμότο ήξερε
τόρα τι θα συνέβαινε.

Έχετε άκούσει ποτέ σάς
πώς αορλιάζει ένας γέρος ά-
γριοχόρος, όταν επιτίθεται έ-
ναντίον του κυνηγού; Έτσι
αορλιάζε και ο Τακαϊσίδο ό-
ταν βγήκε από τα χείλη του η
συνθησιμένη κραυγή: «Χά!...
Χά!... Την ίδια στιγμή έ-
ριξε μαζί το τελευταίο μαχαί-
ρι και το παθι.

Οι δυο λαπίδες έσχισαν τον
αέρα και καρφώθηκαν στο σα-
νίδι.

Το ιπποδρόμιο συνεκλονίσθη
από τα χειροκροτήματα. Ποτέ
έως τώρα ο Τακαϊσίδο δεν είχε
κάνει ένα τέτοιο κατορθώμα...
Το μικρό μαχαίρι στάθηκε κον-
τά στο δεξίό μάτι της νεαρής
γυναίκας, ενώ μόλις μια τρί-
χα χωρίς το παθι από το
άριστερο πλευρό της.

Κι η Μιναμότο, που δεν εί-
χε διόλου ταραχή, άφησε την
επικίνδυνη θέσι της και χαι-
ρέθηκε τον κόσμο με το πιο
χαριτωμένο χαμόγελό της...

— Ξέρετε, δεν πιστεύω ούτε
μια λέξη από την ιστορία σας,
είπα στον Χιγκάσι, άφου κέ-
φθηκα λίγο.

— Και γι' αυτό δεν θα την πι-
στεύω αν δεν την είχα άκού-
σει από τον πατέρα μου, μου
απάντησε.

— Ω! τόν δέικοσα, δικαιολο-
γώ το σεβάσιμό που έχετε στον
πατέρα σας, αλλά...

Ο Χιγκάσι, με τη χείρα του,
με δέικοψε και αυτός.

— Βλέπετε πόσο διαφέρομε;
Σας είπα πως την ιστορία αυ-
τή μου την διηγήθηκε ο πα-
τέρας μου, λοιπόν ο πατέρας
μου ήταν ο Τακαϊσίδο και η
Μιναμότο ήταν η μητέρα μου.
Από την ημέρα που συνέθε-
σε αυτό το έπεισόδιο, πρόσθεσαν
και την τελευταία αυτή έκκλη-
ση στο γύμνασμα τους. Ο πα-
τέρας μου έξανούθησε να ρί-
χνη μαζί το τελευταίο μαχαίρι
και το παθι, κι έτσι η έντυ-
πωση ήταν μεγαλύτερη γιατί
ο κόσμος θαύμαζε το σημάδι
του. Δεν υπήρχε άμφιβολία ό-
τι κάτι το μυστηριώδες έμ-
ποδισε τον ταχυδακτυλουργο να
ρίξη τα έκδοξητικά του όπλα
έκεί που ήθελε.

— Έτσι η σειρά τους. Εκεί-
νη παρουσιάσθηκε όπως πάντο-
τε με το χαμόγελο στα χείλη.
Ενθουσιάζει χειροκροτήματα
την έδεχόταν.

Το βλέμμα του Τακαϊσίδο ή-
ταν ήρεμο. Τίποτε άπολύτως
δεν έδειχνε πως έτοιμαζε κά-
ποια τραγωδία.

Η Μιναμότο, χωρίς να δι-
στάση διόλου, πήγε στην ώ-
ρισμένη θέσι της, γιατί η γυ-
ναίκα γνωρίζει τι πρέπει να
κάνει και όταν άκούη πρόκει-
ται σε λίγο ν' αντιμετώπιση
το θάνατο. Το χέρι του Τα-
καϊσίδο δεν έτρεμε διόλου,
γιατί η γιαντινιά έέδουσαν να
σκοτώνουν και να πεθαίνουν με
την ίδια πάντοτε απάθεια.

Ο Τακαϊσίδο λοιπόν έπηρε-
σε με το πρώτο μαχαίρι και το έ-
ριξε με τη συνθησιμένη του ή-
ρεμια.

Η Μιναμότο φαινόταν κι
αυτή άτάραχη, γιατί ήξερε
πως δεν είχε να φοηθή τίπο-
τε από τα πρώτα χτυπήματα.
Καρφώθηκαν τα είκοσι, τα
τρίαντα, τα σαράντα μαχαί-
ρια... Όλα πήγαιναν και
καρφώνονταν στη θέσι τους με
αξιοθαύμαστη ακρίβεια.

Στο πανέρι δεν έμειναν πιά
παρά ένα μικρό μαχαίρι και το
παθι. Τότε ο Τακαϊσίδο άρχι-
σε ν' απολαμβάνη την έκδοξη
αί του. Ποιό σημάδι έπρεπε να
διαλέξη; Μπορούσε να ρίξη το
μικρό μαχαίρι με τόση δύναμη
που θα τρυπούσε το μάτι και
θα κόρφαγε το κεφάλι της ό-
πιστης πάνω στο σανίδι. Με
την ίδια όμως εύκολια μπορού-
σε επίσης να σημαδεύη και
κατ' εθείαν στην καρδιά.

Τι θ' αποφάσιζε; Έως και
τα δύο. Ο Τακαϊσίδο με μια
γρήγορη κίνηση έπιανε και τα
δύο όπλα. Η Μιναμότο ήξερε
τόρα τι θα συνέβαινε.

Το βλέμμα του Τακαϊσίδο ή-
ταν ήρεμο. Τίποτε άπολύτως
δεν έδειχνε πως έτοιμαζε κά-
ποια τραγωδία.

Η Μιναμότο φαινόταν κι
αυτή άτάραχη, γιατί ήξερε
πως δεν είχε να φοηθή τίπο-
τε από τα πρώτα χτυπήματα.
Καρφώθηκαν τα είκοσι, τα
τρίαντα, τα σαράντα μαχαί-
ρια... Όλα πήγαιναν και
καρφώνονταν στη θέσι τους με
αξιοθαύμαστη ακρίβεια.

Στο πανέρι δεν έμειναν πιά
παρά ένα μικρό μαχαίρι και το
παθι. Τότε ο Τακαϊσίδο άρχι-
σε ν' απολαμβάνη την έκδοξη
αί του. Ποιό σημάδι έπρεπε να
διαλέξη; Μπορούσε να ρίξη το
μικρό μαχαίρι με τόση δύναμη
που θα τρυπούσε το μάτι και
θα κόρφαγε το κεφάλι της ό-
πιστης πάνω στο σανίδι. Με
την ίδια όμως εύκολια μπορού-
σε επίσης να σημαδεύη και
κατ' εθείαν στην καρδιά.

Ανατολικό Χιόκιμο Ο αρχιτρελλός

Το σουλτανικό θησαυροφυλάκιο ήταν
άδειανό κι' ο Σουλτάνος Μαχμούτ κά-
λεσε το συμβούλιό του για να συζη-
τήσουν τι έπρεπε να κάνουν. Οι υ-
πουργοί έλεγαν ο ένας το ένα κι' ο
άλλος το άλλο όταν έλαβε το λόγο
κι' ένας ξένος, περσικός απ' τη
Σταμπούλ, που είχε κληθί κι' αυτός
στο συμβούλιο, γιατί φημιζόταν ως
σπουδαίος άλχημιστής που ήξερε το
μυστικό της κατασκευής χρυσού.

Ο άλχημιστής, λοιπόν τους είπε
πως μπορούσε να τους φτιάξη χρυσά-
φι όσο ήθελε.

Τότε ο Σουλτάνος τόν διάταξε να
κάνη ένα πείραμα μπροστά τους και
ν' αποδείξη αληθινά τα όσα έλεγε αλ-
λώς θα τον κρεμούσε.

Ο ξένος δεν έχασε την ψυχραιμία
του. Άνασκουμπώθηκε και είπε:

— Φέρτε μου άμέσως τέσσερες ούγ-
γιές κανέλλα, πέντε ούγγιες γαρύ-
φαλλα, δέκα μοσχοκάρυδα και πένην-
τα ούγγιες 'τζαλεμπουτί».

— Τ' είν' αυτό το 'τζαλεμπουτί; ρώ-
τησε ο Σουλτάνος. Πρώτη μου φορά
τ' άκούω!

Τότε ο άλχημιστής τους εξήγησε πως
έτσι λεγόταν μια ινδική σκόνη, που
πολυτίαν δυο γρόσια την όκα...

— Να στείλετε στο παζάρι, πρόσθεσε
και στο τάδε σοκάκι, στο δεινά μα-
ναζί, θα βρούτε 'τζαλεμπουτί».

Πήγαν άμέσως στο μέρος εκείνο και,
ποσμητικά, με διάφορες μυστηριώδεις
προφυλάξεις, ο έμπορος τους έδωσε
τη σκόνη που ζήτησαν.

Ο ξένος, τότε, έκανε το πείραμα
κι' αληθινά ο Σουλτάνος είδε θαμψ-
μένως να σωριάζεται μπρος του χρυ-
σάφι, άτόφιο γυμνίο κι' άστραφερό!
— Σε κάνω υπουργό των Οικονομι-
κών! φώναξε, πάνω στον ενθουσιασμό
του στον άλχημιστή.

Μόλις ανέλαβε τα ύψηλά καθή-
κοντά του ο νέος θησαυροφυλάκας
είπε στο Σουλτάνο πως ήταν ανάγκη
να προμηθευτούν άφθονη σκόνη και
ευθείαν απ' τις 'Ινδίες, για να μη
ρούουν να φτείνωσαν χρυσάφι μέσα νύ-
χτα.

— Γιατί να την αγοράζουμε απ' τους
φιλικατζήδες της Σταμπούλ; του είπε.
Αυτοί είνε όλοι άισχροκερδείς και μ-
παγώντες...

Κι' έπεισε το Σουλτάνο να του έμ-
πευθί ένα γενναίο χρηματικό ποσό
και να του αναθέση να πάη μόνος του
στις 'Ινδίες για ν' αγοράση την πολύ-
τιμη σκόνη.

— Έτσι ο άλχημιστής έφυγε κι' ο
Σουλτάνος περίμενε τον γυρισμό του
μ' άγνια. Περνούσαν όμως οι βδομά-
δες κι' οι μήνες κι' ο άλχημιστής δεν
φαινόταν πουνέντα!

Ο Σουλτάνος Μαχμούτ άρχισε να υ-
ποψιάζεται πως είχε πέσει θύμα κά-
ποιου άγυρτη φοβερού και τρομερού...
Έν' άπόγευμα, που ήταν εξαιρετικά
στενωχωρημένος έβγινε κοιμητήριο, είδε
άναντας σ' ένα κοιμητήριο, είδε
κάποιο νεώτερο που βαστούσε ένα με-
γάλο τεφτέρι στο χέρι κι' εκφωνούσε
διάφορα όνοματα. Πήγε με περιέργεια
κοντά του και τον ρώτησε γιατί το κά-
νει αυτό.

— Το τεφτέρι που βλέπεις, του είπε
ο νεώτερος, που δεν υποψιάζοταν κα-
θόλου πως είχε μπροστά του το Σουλ-
τάνο, είνε το τεφτέρι των τρελλών!

Έδώ μέσα έχω γραμμένους όλους τους
παλαβούς της αυτοκρατορίας...

— Και γιατί μέσ' στο τεφτέρι των
τρελλών έχεις γραμμένο πρώτο-πρώ-
το τ' όνομα του Σουλτάνου; τον ρώ-
τησε ο Μαχμούτ.

— Οαίνεται πως δεν ζης στην Τουρ-
κία, του άποκρίθηκε ο νεώτερος. Για-
τί αλλοίως θαξερεις πως ο Σουλτάνος
έμπιστευθηκε ένα μεγάλο ποσό σ' έ-
ναν κατεργάρη! Πως, λοιπόν να μη τον
γράψω ως άρχιτρελλό;

— Καλά, του είπε τότε ο Σουλτάνος.
— Αν όμως γυρίση ο άγύρτης κι' άπο-
δειχθί πως ο Σουλτάνος ήξερε τί έ-
κανε...

— Αν γυρίση ο άγύρτης, είπε ο
νεώτερος κι' έμεινε για μια στιγμή
σκεπτικός. — Αν γυρίση θα σβύσω τ' ό-
νομα του Πατισά, που τόχω πρώτο-
πρώτο στο τεφτέρι των τρελλών και θα
βάλω στη θέσι του το δικό του...

Είχε μια φυσιογνωμία μοχθηρή και
φρούδια πολύ σφιχτά...
— Δεν θα έαφηνισα καθόλου αν αυ-
τή η ζστοή καταλήξη σε θύελλα!

Τα λόγια αυτά τα έσοτίμασε άξαφνα
ο ταξιδιώτης που καθόταν άριστερά της
Ντόροθ.

του ο δέ-
το κάνω,
ις ότι έσύ
πατρίμης!

κρεβάτο-
αίνει μια
ες της υ-
λη μ' ένα
... Ο Κά-
αρχη να
... Άλλα α-
κιν ο γι-
ο μόνος

ο αυτό το
καλά το
νοτου, κα-
ο άλκοδλ.
ναίκες να
ιληξ.

... άνεβαί-
όλο, τόν
δρασι. «Ε-
πραγματι-
η άγωνία
η έσσανικά
άσπασα...
ραλώς...
μύσας και
υν οι τρι-
μυστηριώ-

... τώρα, βα-
όλο, τόν
δρασι. «Ε-
πραγματι-
η άγωνία
η έσσανικά
άσπασα...
ραλώς...
μύσας και
υν οι τρι-
μυστηριώ-

... τώρα, βα-
όλο, τόν
δρασι. «Ε-
πραγματι-
η άγωνία
η έσσανικά
άσπασα...
ραλώς...
μύσας και
υν οι τρι-
μυστηριώ-

... τώρα, βα-
όλο, τόν
δρασι. «Ε-
πραγματι-
η άγωνία
η έσσανικά
άσπασα...
ραλώς...
μύσας και
υν οι τρι-
μυστηριώ-

... τώρα, βα-
όλο, τόν
δρασι. «Ε-
πραγματι-
η άγωνία
η έσσανικά
άσπασα...
ραλώς...
μύσας και
υν οι τρι-
μυστηριώ-

... τώρα, βα-
όλο, τόν
δρασι. «Ε-
πραγματι-
η άγωνία
η έσσανικά
άσπασα...
ραλώς...
μύσας και
υν οι τρι-
μυστηριώ-

... τώρα, βα-
όλο, τόν
δρασι. «Ε-
πραγματι-
η άγωνία
η έσσανικά
άσπασα...
ραλώς...
μύσας και
υν οι τρι-
μυστηριώ-

... τώρα, βα-
όλο, τόν
δρασι. «Ε-
πραγματι-
η άγωνία
η έσσανικά
άσπασα...
ραλώς...
μύσας και
υν οι τρι-
μυστηριώ-

... τώρα, βα-
όλο, τόν
δρασι. «Ε-
πραγματι-
η άγωνία
η έσσανικά
άσπασα...
ραλώς...
μύσας και
υν οι τρι-
μυστηριώ-

... τώρα, βα-
όλο, τόν
δρασι. «Ε-
πραγματι-
η άγωνία
η έσσανικά
άσπασα...
ραλώς...
μύσας και
υν οι τρι-
μυστηριώ-

... τώρα, βα-
όλο, τόν
δρασι. «Ε-
πραγματι-
η άγωνία
η έσσανικά
άσπασα...
ραλώς...
μύσας και
υν οι τρι-
μυστηριώ-

... τώρα, βα-
όλο, τόν
δρασι. «Ε-
πραγματι-
η άγωνία
η έσσανικά
άσπασα...
ραλώς...
μύσας και
υν οι τρι-
μυστηριώ-

... τώρα, βα-
όλο, τόν
δρασι. «Ε-
πραγματι-
η άγωνία
η έσσανικά
άσπασα...
ραλώς...
μύσας και
υν οι τρι-
μυστηριώ-

... τώρα, βα-
όλο, τόν
δρασι. «Ε-
πραγματι-
η άγωνία
η έσσανικά
άσπασα...
ραλώς...
μύσας και
υν οι τρι-
μυστηριώ-

... τώρα, βα-
όλο, τόν
δρασι. «Ε-
πραγματι-
η άγωνία
η έσσανικά
άσπασα...
ραλώς...
μύσας και
υν οι τρι-
μυστηριώ-

ΑΓΕΤΥΧΟ ΚΑΙ ΔΙΗΤΗΜΑ

Ταξίδι μ' ένα νεκρό

Χωρίς να περιμένη να σταματήσει εν-
τελώς το τράινο, η Ντόροθ Βέρεμπα
μπήκε στο βαγόνι που βρέθηκε μπρο-
στά της. Ήταν τόσο παραγμένη που
ζήτησε να βρή μια θέσι εντελώς μονα-
χική. Άνεσθάνοντας αντίκρουσε στο θ-
διο βαγόνι τρεις άνδρες. Πριν προη-
ση όμως να κατέβη, το τράινο ξεκίνη-
σε πάλι. Άναγκάστηκε τότε να καθήση
στη μέση του πάγκου απέναντι των
τρών άγνώστων.

Από τη στιγμή αυτή έγινε ο στόχος
των βλεμμάτων των συνταξιδιωτών της
έξ αίτιας της τουαλέτας έσπερίδος που
φορούσε.

Η Ντόροθ έκλεισε τα μάτια της
και σκέφθηκε τα γεγονότα της βρα-
δυάς εκείνης. Πήγε με τόση χαρά στη
συγκέντρωση εκείνη κι' έφυγε τώρα ά-
πονητευμένη. Δεν μπορούσε να ξεχά-
ση τις προστυχίες που έγιναν ύστερα
από την άφθονη κατανάλωση της σαμ-
πάνας. Κι' ο ίδιος ο μνηστήρας της
ο Βίνος είχε μεθύσει. Φεύγοντας από
το σπίτι του είδε πως δεν είχε χρήμα-
τα μαζί της για να πάρη ταξί κι' έτσι
μπήκε στο ιπποδρόμιο. Θυμότητα που
ο Βίνος την είχε παρακολουθήσει για
να δικαιολογήθι, μη έκλειν χωρίς να
του δώσει απάντημα του πέταξε τον άρ-
ρεθώνα του και τον άφησε να τρε-
κάλη στο δρόμο. Έτρεμε μήπως την
ίσουν με τον μνηστήρα της σε τέτοια
έκλεινη κατάσταση. Κατέληξε δε στο
συμπέρασμα: «Όχι, δεν θα παντρευτώ
τον Βίνος».

— Άνοιξε τα μάτια της νευριασμένη
και είδε ότι ο ταξιδιώτης που καθόταν
απέναντί της την κύτταζε αλλόκοτα.
Θέε μου τι βλέμμα ήταν εκείνο, έπι-
μο να καρφωμένο πάνω της, ψυχρό, άπαι-
σιό!...

— Όλοι οι άνδρες είνε κτήνη, σκέ-
φθηκε. Μερικοί βέβαια έχουν ένα λου-
στορο ανατροφή και αυτό δεν φτάνει για
να σκεπάζη τη ματαιοδοξία τους.

Άξαφνα τα μάτια της έπεσαν στην
εφημερίδα που κρατούσε ένας απ' τους
ταξιδιώτες και διαβάζε αυτό τον τί-
τλο που ήταν χτυπητός με μεγάλα
γράμματα:

«Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΤΑΔΙΩ-
ΚΕΙ ΕΝΑΝ ΤΟΛΜΗΡΟ ΔΟΛΟ-
ΦΟΝΟ».

Η Ντόροθ άνατρίχιασε. Άποφεύ-
γοντας το αβυσσινό βλέμμα του άν-
θρωπου της κόντας κρυφά τους άλ-
λους ταξιδιώτες. Αυτός που καθόταν ά-
ριστερά κύτταζε από το παράθυρο χω-
ρίς να δείχνει πως ενδιαφέρεται γι' αυ-
τήν. Ο άλλος προς τα δεξιά την κύττα-
ζε τολμηρά και στα χείλη του φάνη-
κε σε μια στιγμή ένα χαμόγελο έλα-
φρό.

Τότε η Ντόροθ γύρισε αλλού το
βλέμμα της. Τα φοκικά μάτια και η
γλαυχή όψη του ταξιδιώτη που καθόταν
απέναντί της την είχαν τρομάξει. Δεν
κουνιόταν καθόλου, σαν να ήταν άγαλ-
μα. Κι' όλο την κύτταζε, την κύτταζε
έπιμονα, μ' ένα βλέμμα χωρίς έκφρα-
σι, μ' ένα βλέμμα ρομπότ. Τι αλλόκοτος
άνθρωπος!...

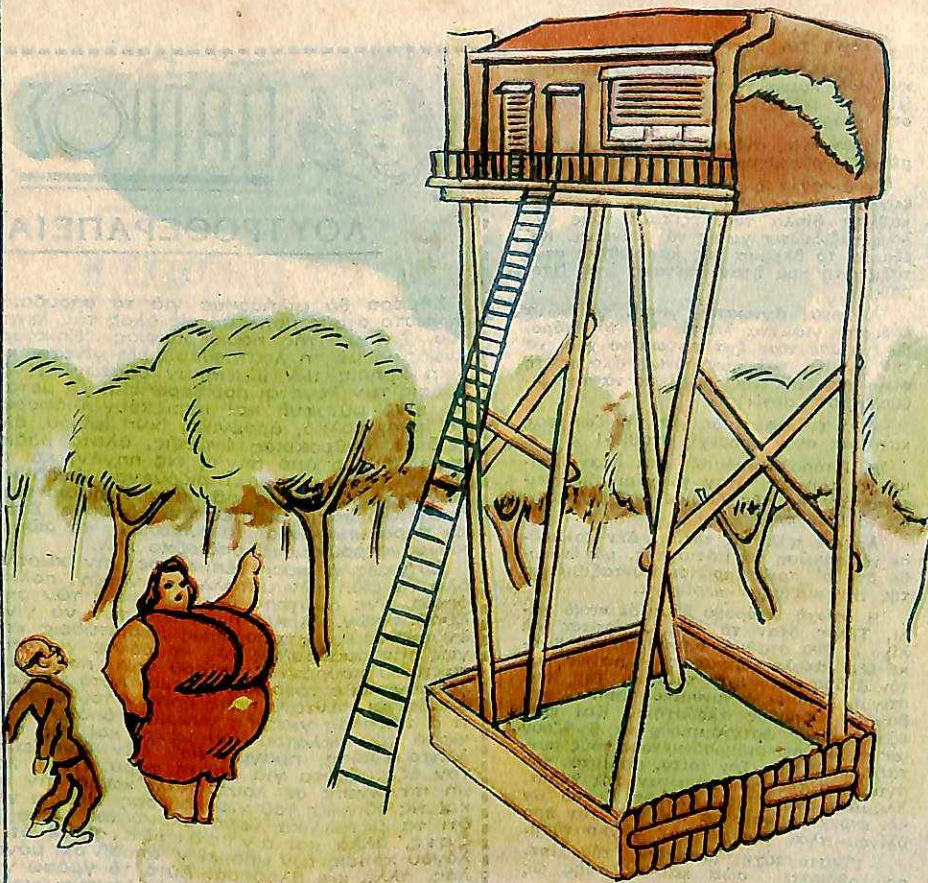
Θάθελε ν' αλλάξη θέσι, μ' η θέλη-
σί της δεν έδινε γούνα. Ένα είδος πα-
ραλόωσης την κρατούσε εκεί καρφωμέ-
νη στη θέσι της, λες και το βλέμμα έ-
κλεινο την γοήτευε παραδόξα.

Έτσι, χωρίς δύναμη, άνησχυη, ανά-
στατη, περίμενε... περίμενε...

Τα μάτια της για μια ακόμη φορά
έπεσαν πάλι στην εφημερίδα:
«Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΤΑΔΙΩ-
ΚΕΙ ΕΝΑΝ ΤΟΛΜΗΡΟ ΔΟΛΟ-
ΦΟΝΟ».

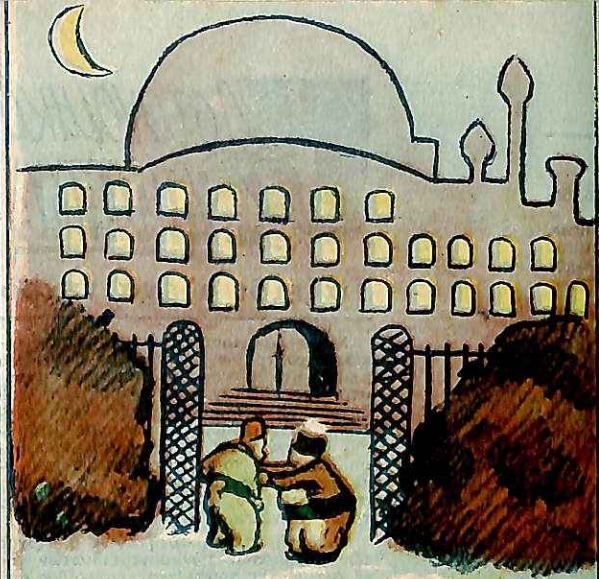
Άποφάσισε σε λίγο να κατακινήση
την βελία της εξετάζοντας με προσοχή
τον ταξιδιώτη που καθόταν απέναντί
της.

Είχε μια φυσιογνωμία μοχθηρή και
φρούδια πολύ σφιχτά...
— Δεν θα έαφηνισα καθόλου αν αυ-
τή η ζστοή καταλήξη σε θύελλα!

Η ΘΕΡΙΝΗ ΔΙΑΜΟΝΗ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

— Καί νά προσέχης, Ζαχαρία, νά πατάς ελαφρά όταν ανεβαίνεις γιατί ἡ σκάλα εἶνε λειπή καί θά σπάσῃ!

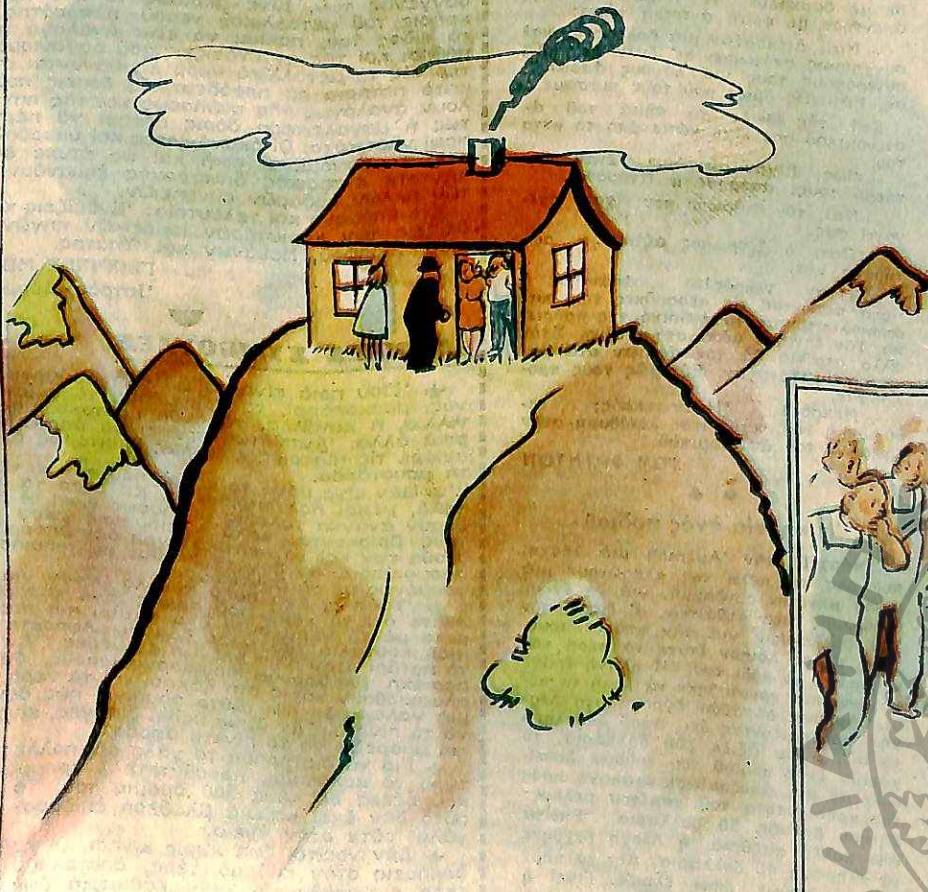
ΟΤΑΝ ΟΙ ΣΟΥΛΤΑΝΟΙ ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΕΥΟΥΝ

— "Ωχ! δυστυχία μου! "Όλες ἀγρυπνοῦν καί μέ περιμένουν. Κι' ἄντε τώρα νά βρῶ τριάντα δικαιολογίες γιά νά τίς καλύψω!...

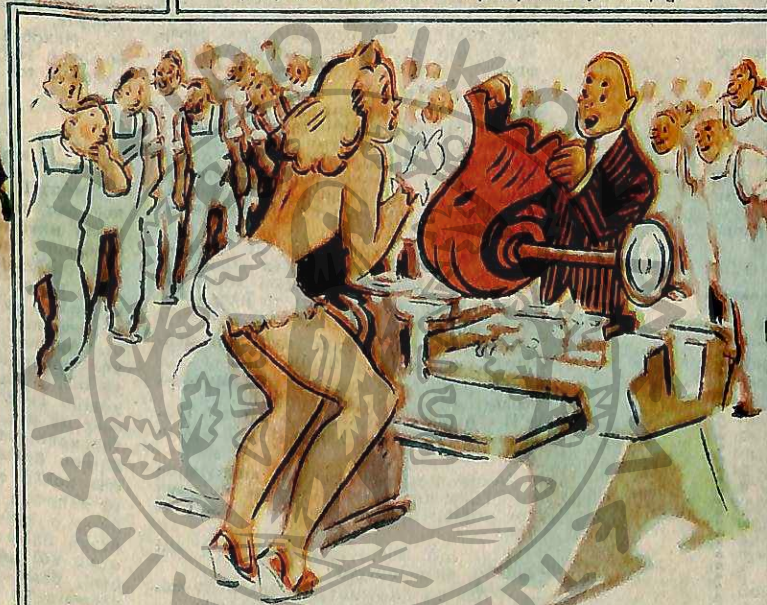
Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

— Ἐμπρός! Ἰσοῦ εἶσαι, ἀγάπη μου;... Αὐτός ὁ σκύλος μας εἶνε ἀνυπόφορος. Τρύπωσε σ' ἓνα μπάρ καί δέν ἔννοεῖ τόσην ἄρα νά ξεκολλήσῃ!

ΤΑ ΚΑΤΑ ΣΥΝΘΗΚΗΝ ΨΕΥΔΗ

— Ἐμεῖς εἴμαστε, κυρία Μελομένη. Περνούσαμε μέ τόν ἄντρα μου— τυχαίως ἀπό δῶ καί σταθήκαμε νά σᾶς πούμε μιά καλημέρα!...

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΛΕΥΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

— Βλέπετε τί κάνετε, δεσποτίνις; Πιά νά εἰσάστε ἀπρόσεκτα σταμάτησαν οἱ ἐργάτες νά δουλεύουν!